

XXIII. évf. 1. szám
2011. január-február

Egy új életstílus
Családok és életformák

ÚJ VÁROS

az egység kultúrája

2011
EGY ÉV
A CSALÁDOKKAL

Új sorozatunk
Egy szerelem története

Arckép
Echert Kata

új város

Közzététel: 2011. január 1.
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.
Számilaszám:
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1163 Budapest, Ágoston P. u. 54.
Telefon: 328-0785

E-mail:

ujvaros@fokolare.hu

Felelős szerkesztő: Bartus Sándor

Szerkesztő: Tóth Judit

Munkatársak: Arany Krisztina, Barlay
András, Fábion Zsuzsanna, Ferentzi
Éva, id. Frivaldszky János, Göbel
Ágoston, Horfóvanyi Ernőke, Horváth
Viktória, Medvey Judit, Nagy Márta,
Rassay Virág, Rieth Zsuzsanna, Sudár
Balázs, Tóth Pál, Vizsolyi László

Nyomdai előkészítés:

Arton 2004 Bt

Nyomtatás:

RG Press Kft. Budapest

Felelős vezető: Vankó Gábor

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Éves előfizetési díj 2011-re: 4 500 Ft.

Külföldre: 35 euro

Támogatói előfizetés: 8 000 Ft.

Címlap: Durst Norbert

Hátlap: Meszéna Dornokos

TESTVÉRLAPJAINK:

Olaszország: **Città Nuova** (CN).
Amerikai Egyesült Államok: **Living
City**. Argentína: **Ciudad nueva**.
Belgium: **Nieuwe Stad**. Brazília:
Cidade Nova. Bulgária: **Nov Svjet**.
Cseh Köztársaság: **Novo mesto**.
Dánia: **Ny Stad**. Franciaország:
Nouvelle Cité. Fülöp-szigetek:
New City. Hollandia: **Nieuwe
Stad**. Horvátország: **Novi Svijet**.
India: **Living city**. Japán: **Uno**.
Kanada: **Nouvelle Cité**. Katalónia:
Ciutat nova. Kenya: **Africa New
City-Nouvelle Cité**. Kína: **San
Sing**. Kolumbia: **Ciudad Nueva**.
Korea: **Kumul**. Lengyelország:
Nowe miasto. Libanon: **Al-
madina al-dzsadida**. Litvánia:
Naujasis Miestas. Mexikó: **Ciudad
Nueva**. Nagy-Britannia: **New
City**. Németország: **Neue Stadt**.
Pakisztán: **Hayat**. Portugália:
Cidade Nova. Románia: **Oraş
Nou**. Spanyolország: **Ciudad
Nueva**. Svédország: **Enad Värld**.
Szerbia: **Novi Svet**. Szlovákia:
Nové Mesto. Szlovénia: **Novi
svet**. Uruguay: **Ciudad Nueva**.
Venezuela: **Ciudad nueva**.

BEAVATNI A TITOKBA

Újra kezembe került a tavalyi márciusi-áprilisi szám, s megakadt a szemem a „Családba fogadva... örökbe!” című cikk utolsó mondatán: „Ha nagyobb lesz, természetesen beavatjuk a titokba, hogyan fogadtuk őt a családba... örökbe.”

Nekünk egy lányunk, nekünk nagylányunk van. Örökbe fogadtuk. Marikának és Attilának, illetve mindazoknak, akik örökbe fogadnak gyermeket, szeretném azt mondani, ne várjatok arra, hogy nagyobb legyen, azzal, hogy „beavassátok a titokba, hogyan fogadtátok a családba... örökbe.”

Nem kell, hogy titok legyen. Legyen az ő számára is kezdetül fogva tudatos, hogy örökbe fogadtátok, és hogyan.

Fantasztikus élmény együtt nézegetni a csecsemőotthonban korábban készült fényképeket, még mielőtt megismertük volna, aztán azokat az első

képeket, amelyeket már mi készítettünk, de még az otthonban az első közös sétáról vagy a családba érkezés napján, pillanatában. Kislányunk másfél évesen került hozzánk.

Kezdetül fogva nyíltan beszélünk vele a múltjáról, az örökbefogadásról. Kérdegetett, forgatta a fényképalbumot, kedvenc esti története volt az ő története. Rendszeresen visszajárunk az otthonba, összegyűjtött ruhaneműt, játékokat viszünk nekik. Mindig szívesen jött, s jön velünk. A születésnapjára kapott vadonatúj babákat csak kibontotta, megnézte, s azt mondta, vigyük el az otthonban élő gyerekeknek.

Ne fosszátok meg se magatokat, se a gyermeketekeket ettől, ezektől az örömtől. Nem beszélve arról, minél nagyobb korában tudja meg, hogy örökbe fogadtátok, annál nagyobb a veszélye annak, hogy lelkiileg megviseli ez a fölfedezés.

A. M. – Olaszország

EGY IDŐSZAKOS VÁROS, AHOL MINDENKI A SZERETET
MŰVÉSZETÉT GYAKOROLJA – ÍGY SZOKTÁK JELLEMEZNI A
FOKOLÁRE MOZGALOM MÁRIAPOLI TALÁLKOZÓIT.

ZÁNKA és SZEGED
március 12-15.

mariapoli@fokolare.hu

tartalom

Nézőpont

- 5 **Chiara Luce családja**
A jó kormányzásról

Az élet igéje

- 6 **JANUÁR**
Egy szív, egy lélek
7 **AZ IGE ÉLETE**
Tiszta szívvel
Fejjel lefelé
Nem kell csodálkozni
9 **FEBRUÁR**
Himnusz az életről

Társadalom

- 10 **CSALÁDOK ÉS TÁVLATOK**
Egy új életstílus

- 12 **ÖKUMENIZMUS**
Eljön az ideje
Az egyetlen feltétel

Aktuális

- 14 **HÍRMOZAIK**
15 **A béke zarándokai**

Az egység lelkesége

- 16 **TISZTA FORRÁSBÓL**
Válaszunk a szeretetre
Ami számít
18 **A Teremtő munkatársai**

Kultúra

- 20 **KÖNYVBEMUTATÓ**
Nem csak az ünnepekre

Közelkép

- 22 **SZEMTŐL SZEMBEN**
Törődött övéivel

- 23 **A betegágynál**
24 **KATASZTRÓFA UTÁN**
Sziget a kipusztult
tájban
26 **RITKA PILLANATOK**
Újjászülethetsz
28 **CSALÁDI MŰHELY**
Egy szerelem története 1.

Megkérdeztük

- 30 **GYERMEKEINK VILÁGA**
Egy pofonnal
elintézhető?
31 **CSALÁDI ÉLET**
Fent és lent

Életmód

- 32 **TÉLI JÓTANÁCSOK**
Hű, de hideg van!
33 **ALKOTÓ**
Hová lettek a színeid?

Utolsó oldalak

- 34 **A világ világossága**
Emberek és istenek

A MEGÚJULÓ SZERETET

Mindannyian ismerjük a család örömeit és fájdalmait. Azt is tudjuk, hogy a család válságban van, fölösleges statisztikai adatokkal mindezt alátámasztani. Minket alapvetően az érdekel, hogy Isten tervében mi a család, hogyan látja Ő a családot.

„Amikor Isten megteremtette az emberi nemet, egy családot alkotott: amikor Isten Igéje a földre jött, egy családba akart beleszületni; amikor Jézus elkezdte nyilvános működését, elsőnek egy új család megünneplésében vett részt. Ez is elég ahhoz, hogy megértsük, mi a család Isten elgondolásában” – mondta többek között Chiara Lubich 1981-ben Rómában az első nemzetközi családfesztiválon.

A mi feladatunk a megújulás megélése, rajtunk múlik, mit tudunk belőle megvalósítani. Képesek vagyunk-e a nehézségeket az Istennel megélt találkozás pillanataivá alakítani? Ha igen, akkor a Szeretet-Isten lesz az, aki újjá tudja teremteni a házaspár kapcsolatát, a gyermekek egymáshoz, nagyszülőkhöz, rokonokhoz fűződő szálait.

Ahhoz, hogy az emberi szeretet tartós legyen, megmetszettnek kell lennie. Ha egyre jobban átítatjuk önző természetünket a természetfeletti szeretettel, akkor tudjuk egészségessé, széppé tenni családukat. Ha hűségesek maradunk kimondott házassági ígéretünkhöz, akkor Jézus jelenléte valóság lesz közöttünk. Ha a Vele való találkozás gyümölcseit másokkal megosztjuk, akkor Isten életét adhatjuk tovább, és ezáltal megéljük a lelki anyaság és apaság ajándékát. A család akkor tudja betölteni igazi hivatását, ha egyszerre éli intim, belső életét, és ugyanakkor nyitott a körülötte lévők, az egész emberiség felé.

Az Egyház édesanya és látja a család világában kialakult nehézségeket, ezért megkülönböztetett szeretettel hívja fel mindannyiunk figyelmét a család valóságára.

A Szentatya 2011. május 30. és június 3. között hetedik alkalommal hívja a családokat világtalálkozóra Milanóba, melynek témája: „A család: a munka és az ünnep.”

A Magyar Katolikus Püspöki Kar 2010 Szent Család ünnepétől meghirdette a Család évét azzal a céllal, hogy a család értékei előtérbe kerüljenek és a család intézménye erősödjön.

Csatlakozzunk Bíró László MKPK családreferens püspök szavaihoz: „*Hívok minden jószándékú embert, hogy élje, ünnepelje, hirdesse a Család Evangéliumát. Az életet szolgálni öröm. Modern világunk az erőfeszítés nélkül birtokba vehető olcsó és múló örömeket reklámozza. A jövő nemzedékét azok a családok adják, akik örömmel és szeretettel, sokszor áldozatok és küzdelmes erőfeszítések árán is szolgálják az életet.*”

Az elmúlt hónapokban sokunkra nagy hatást tett Chiara Luce Badano élete. Benne különösen is megtapasztaltuk a közösségi lelkiség és a szüleitől kapott szeretet hatásaként megvalósult életszentséget. A természetes és a természetfölötti szeretetre mindannyiunk családjá meghívást kapott, mint ahogy arra is, hogy ne féljünk együtt szentté válni.

Göbelné Pem Teréz és Göbel László

EGY SZERENCÉS DOBÁS

Plébániánk lelkigyakorlatán voltunk Botonddal augusztusban. A házaspáros napon a feltett elmélkedési témák között felfedeztük, hogy a mindennapos közös lelki élmény hiányzik az életünkben. Mivel láttuk a hittantáborból hazaérkező gyermekesereg örömét, akik minden nap a szeretet dobókockája segítségével élték a táborot, mi is emellett döntöttünk. Gondoltuk, ha nem leszünk olyanok, mint a gyermekek, akkor esélyünk sincs a mennyországra.

Hazaérkezve Veronika lányunktól azonnal kaptunk egy dobókockát. Azóta a reggeli ima után egyik nap én dobok, másik nap Botond. Esténként sokszor elmeséljük egymásnak, hogyan lendített rajtunk ez a reggeli közös elhatározás.

Nemrég Bulgáriában voltunk, Botondot elkísérhettem egy nagy nemzetközi szakmai konferenciára, ahová természetesen jött velünk a dobókocka is. Sok apró tapasztalat. Egyik ebédnél a számunkra legkevésbé szimpatikus résztvevő mellé kerültünk. Többen kérdezték minket a vörösiszapról. Próbáltam mondani, amikor ez a férfi leállított, és elbagatelizálta a helyzetet, mondván hogy máshol még nagyobb a baj. Nagy indulat kezdett rajtam eluralkodni, már a számon voltak a szavak, aztán egymásra néztünk Botonddal és eszembe jutott, a reggeli dobás: „szeretem az ellenséget”. A szavak bennem maradtak, és el is olvadtak, de a csoda sem váratott magára, mert legalább végig tudtam hallgatni, amit ő mondott.

Ma azt dobtuk: „Úgy szeretem a másikat, mint önmagamot”

Szalma Botondné – Budapest

Az ÚJ VÁROS ALAPÍTVÁNY,
MINT KÖZHASZNÚ SZERVEZET
JOGOSULT AZ ADÓK
1%-ÁNAK A GYŰJTÉSÉRE.

1%

Adószáma:
18041930-1-42

ÚJ VÁROSSAL A TÁSKÁMBAN

Nemrég hallottam ezt a történetet, amely sok ötletet adott. Főszereplője, Regina Tiranában dolgozik és éppen Olaszországba utazott nyaralni. Olasz testvérlelkes, a Città Nuova előfizetője. Induláskor két számot is bekészített az útra. Az egyiket olvasni, a másikat pedig elajándékozni, ha valakit érdekelne valamelyik cikk. Az utasok között volt egy hatéves kislány is a nagymamájával. A csaknem üres buszban odahívta maga mellé. A kislánynál egy olasz újság volt: a Heti horoszkóp. Azt akarta, hogy Regina fordítsa le neki az egyik képregényt, aminek semmi értelme nem volt, főképpen egy kisgyermek számára. Regina ezért inkább azt javasolta, hogy játsszanak: „Számoljuk meg a két újságban a mosolygós arcokat, és nézzük meg, melyik lap lesz a győztes!” A kislánynak tetszett a Città Nuova, amelyben sok igazi, őszinte mosolyt fedezett fel, és a játék végére az ő arcán is megjelent a mosoly.

Bari kikötőjébe érve várnia kellett a nápolyi autóbuszra. Beszédbe elegedett egy ott várakozó utassal az igazi szerelem értékéről, az istenhitről, az élet ajándékáról, a szabadságról. Beszélgetőtársa végezetül megjegyezte: „Nem mindenki gondolkodik ma így. Az én családomban nehéz napokat élünk. A lányomat több mint tízévi házasság után el akarja hagyni a férje. Két gyermekük van. Nincs mit tenni.” Regina erre azt felelte, hogy csak egy krízisről lehet szó, amiből győztesen kijuthatnak párbeszédrel és megbocsátással. Az ismeretlen hálás szavakkal búcsúzott: „Ha kijutnak ebből a krízisből, gondolni fogok magára!” Majd elkezdett érdeklődni a Fokoláre iránt. A busz azonban már indulóban volt, így félbe kellett szakítani a beszélgetést. Kapóra jött a Città Nuova: „Ez az újságunk, fogadja el!”

Nápolyba érve a helyi autóbuszon összetalálkozott azzal a szerzetesnővel, akinek még Bariban segített feladni nehéz bőröndjét. Akkor arra gondolt: „Regina, a Città Nuova a táskádban nem a tiéd! Ennek a szerzetesnőnek hoztad magaddal Albániából!” Aztán ezekkel a szavakkal fordult hozzá: „Sok érdekes cikket talál ebben a lapban, de egy

különösen is az Ön számára íródott: Chiara Lubich levele 1948-ból egy szerzetesnőnek.”

Estére Regina örömmel nyugtázhatta, hogy reggel hallgatott a belső hangra, amikor betette az újságokat a táskájába. És azt is megfogadta magában, hogy imájával tovább fogja kísérni valamennyi újdonsült ismerőst.

Ennyi a történet. Bennem pedig erősen ébredzik a kérdés: vajon ez csak Olaszországban történhet meg?

V. L.

A PARKOLÓBAN

Nemrégiben egy nagy áruházban voltam ajándékot vásárolni, amit bevásárlókocsin vittem le a parkolóba, mert kézben nem bírtam. Egyszer csak megláttam egy fiatal anyukát, amint az autójának nyitott csomagtartójába próbál beemelni egy tetemes méretű dobozt, és a bevásárlókocsija is tele volt mindenfélével. Első pillanatban átszaladt a fejemben: segítek... ne segítek? Aztán odaléptem és felajánlottam a segítségemet. Azt az örömet és mosolyt!

Olyan nagy és hosszú volt néhány csomag, hogy még ketten is nehezen tettük be a csomagtartón keresztül a lehajtott hátsó ülésre. Aztán még gyerekülés és gyerekbicajok is voltak a csomagtartóban, igen jól kellett szervezni mindent, hogy beférjen. A kislány (5 év körüli) ott volt, vele is összebarátkoztam, és a kisebb polcokat egyesével tettük be.

Amikor elbúcsúztam, az anyuka nem győzött hálálkodni. Kérdeztem, hogyan vállalkozott egyedül ilyen nagy feladatra, de csak annyit válaszolt: valahogy biztos meg fog oldódni a dolog. Mutattam a kislánynak az autót, hogy ha akarja, megnézheti és beülhet a terepjáróba, mert még ilyenben talán nem ült. Elindult velem, de hirtelen eszébe jutott, hogy anyukájától engedélyt kell kérnie. Így együtt jöttek oda az autómhoz. Az anyuka az én csomagtartómba is segítette betenni a dobozomat, és amikor a bevásárlókocsit akartam visszatolni, azonnal mondta, hogy ő majd visszaviszi. Nagy-nagy integetéssel köszöntünk egymástól.

Valami történt ott a parkolóban!

Dohány László – Budapest

CHIARA BADANO CSALÁDJA

A szülők, a barátok, a közösség szerepéről szólt XVI. Benedek pápa 2010. október 3-án Palermóban, ahol fiatalokkal és családokkal találkozott.

„Fiatalok és családok! Komolyan kell vennünk, hogy ilyen összetételben találkoztunk. Jelentősége, értéke van ennek emberi, keresztény és egyházi szempontból. Most nem egy eszmefuttatásból kívánok kiindulni, hanem egy tanúságtételből” – mondta a pápa, majd felvázolta a szeptember 25-én boldoggá avatott Chiara Luce Badano történetét és meghívta a jelenlévőket, hogy ismerjék meg őt, mert „élete rövid volt, de fénylő üzenetet hordoz.” Majd feltette a kérdést: „Hogyan képes egy 17-18 éves lány úgy átélni az emberileg reménytelen szenvedést, hogy közben szeretetet, békét, örömet és hitet sugároz? Nyilván Isten kegyelméről van szó.” Ám ezt „előkészítette és végigkísérte az emberi együttműködés: nyilván magának Chiarának része van ebben, de ugyanúgy a szüleinek és a barátainak is.”

A család. „A szülők gyújtották fel lányuk lelkében a hit lángját és mindig segítették, hogy meg is őrizzze a serdülőkor nehéz éveiben, de még inkább a nagy és hosszú próbatétel idején. Alapvető a szülő-gyermek kapcsolat, és nem csak amiatt, amiért hagyományosan fontosnak tartjuk. A család alapvető,

mert ott kezd el csírájában felfogni az emberi lélek először az élet értelmét.”

A barátok. „A családnak ahhoz, hogy 'kis egyház' legyen – folytatta a pápa – jól bele kell illeszkednie a »nagy egyházba«, az egyház nagy családjába.” Lehet ez a plébánia, az egyházmegye, vagy „boldog Chiara Badano esetében a Fokoláre Mozgalom.” Beszédét ezekkel a szavakkal fejezte be XVI. Benedek: „Kedves barátaim! Én példát hoztam nektek az életszentségre, erre ti felkínáljátok nekem a tiéteket.”

A szomorúság, a káromlás, a rágalmozás és a pusztulás korában visszatér a remény; megtestesítői a fiatalok, bölcsője a család, megvalósulási helye pedig a közösség. „Ne maradjatok érzéketlenek Chiara Luce rendkívüli üzenetével szemben!” – kérte Bertone bíboros is szeptember 26-án a Falakon kívüli Szent Pál-bazilikában.

Michele Zanzucchi
Fordította: Vizsolyi László

A JÓ KORMÁNYZÁSRÓL

Szerzőnk a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Jog- és Államtudományi Karának docense, politológus.

A hazánkban lezajlott, szinte már földcsuszamlás erejű változtatási igényt követő kormányváltás után jogos a reményteli várakozás. A jó kormányzás korunkban elterjedt, azonban elég bizonytalan jelentésű fogalma azt jelenti, hogy az állam a döntéshozatali folyamatokba a társadalom különböző csoportjait bevonja. E modell szerint immár nem annyira a parlament kormányoz a törvényeivel, hanem a kormány széles mozgásteret kap arra, hogy a szakpolitikai döntések meghozatalába bevonja az állampolgárok és a társadalmi érdekek megjelenítőinek széles rétegeit.

A XIX. századi korábbi kormányzati modell szerint a választásokon megválasztott parlamenti képviselők közül álló parlament kormányzott, míg a kormány a meghozott törvényeket végrehajtotta. Egy ilyen kormány közjogi értelemben legális és legitim. Hazánkban azonban az elmúlt években olykor közjogilag kérdéses legitimitású, a jó kormányzás tekintetében pedig azzal visszaélő kormányzati gyakorlat divott. Azt láthattuk, hogy az előző kormány kormánypárti politikuskai a választáskor el kívánják rejteni kormánypárti, azaz a választók előtt felelős kormányzati pozíciójukat. Volt, hogy a választók azt éreztették, a kormányokat nem választották meg, a kormánypárti politikusok pedig nem vállalják kormányzásukért a politikai felelősséget. Az elmúlt kormányok némelyikét így komoly közjogi legitimációs válság övezte. A jó kormányzással a nyugati világban mindenütt együtt

járó hálózatok kialakulása nálunk nemcsak a többségi demokratikus felhatalmazottságon alapuló legitimációt, tehát a parlamenti kormányzást veszélyeztette, hanem az egyenesen a korrupció melegágyává is vált. Ezért úgy tűnik, hogy a jónak nevezett kormányzás, miközben nem hozta jótéteményeit, jelentősen erodálta a kormányzás klasszikus modelljének szinte majd minden bevált közjogi és politikai előnyét. A társadalmi korrupció és a politikai felelőtlenség így kitermelte a korrupció és a rossz kormányzást. Ezért nézetünk szerint első lépésben a jó kormányzat, nem pedig a felelősséget és a döntéseket elmosó jó kormányzást felé kellene alakítani a kormányzást. Ez egyszerre jelentené a közjogi, államhatalmi viszonyok klasszikus alkotmányos berendezkedésének megerősítését, másrészt a jó kormányzat részvételi demokratikus elemeinek valóságos kialakítását is a közjogi elérése érdekében. A jó kormányzat a közjogi szolgáló felelős, aktív államot és a törvényeknek alárendelt, hivatali étosszal rendelkező közigazgatást jelent mindenekelőtt. Ezen modell azonban csak átmeneti állomás lehet a legjobb kormányzási mód, a szubszidiáris állam felé. Ez viszont a közjogi iránt elkötelezett, egymással együttműködő politikusokat és állampolgárokat kíván: új államot, új városokat és mindenekelőtt új embereket.

Frivaldszky János

EGY SZÍV, EGY LÉLEK

Ez az íge egyike azon képsoroknak az Apostolok Cselekedeteiből, (lásd még: 2,42; 5,12-16), ahol a szerző főbb vonalakban megismerteti velünk

„A hívők sokaságának egy volt a szíve-lelke. Egyikük sem mondott birtokából semmit a saját tulajdonának, hanem mindenük közös volt.”

(ApCsel 4,32)

a jeruzsálemi első keresztény közösség életét. Rendkívüli lelki frissesség és dinamizmus, imádság és tanúságtétel jellemezte a közösséget, de legfőképpen nagy egység, ahogy Jézus akarta: ez legyen a félreérthetetlen ismeretetőjele és a forrása egyháza termékenységeinek.

A Szentlélek, akit a keresztségben megkapnak mindazok, akik befogadják Jézus Igéjét, mivel Ő a szeretet és az egység lelke, minden hívőt egyesített a Feltámadottal és egymással a meglévő származási, kulturális és társadalmi különbségek ellenére.

„A hívők sokaságának egy volt a szíve-lelke. Egyikük sem mondott birtokából semmit sem a saját tulajdonának, hanem mindenük közös volt.”

De lássuk pontosabban, milyen is ez az egység.

A Szentlélek mindenekelőtt a szív és a gondolkodásmód egységét teremtette meg a hívők között, és a testvéri közösség dinamizmusával segítette őket, hogy leküzdjék az egység megszületését nehezítő érzelmeket.

Az egység legnagyobb akadálya ugyanis az individualizmusunk; a ragaszkodás saját gondolatainkhoz, látásmódunkhoz és személyes ízlésünkhöz. Önzésünk falakat épít, amelyek elszigetelik, és kizárják azokat, akik különböznek tőlünk.

„A hívők sokaságának egy volt a szíve-lelke. Egyikük sem mondott birtokából semmit sem a saját tulajdonának, hanem mindenük közös volt.”

A Szentlélek létrehozta egység magától értetődően a hívők életében is visszatükröződött. A gondolatok és a szív egysége megnyilvánult és testet öltött az összefogás konkrét tetteiben: javaikat megosztották a szükségben lévő testvérekkel. Pontosan ez hitelesítette a közösséget: nem tűrhette el, hogy míg egyesek bőségben élnek, mások a szükségesség-től is meg legyenek fosztva.

„A hívők sokaságának egy volt a szíve-lelke. Egyikük sem mondott birtokából semmit sem a saját tulajdonának, hanem mindenük közös volt.”

Hogyan éljük hát az e havi ígét, amely a közösséget és az egységet hangsúlyozza, amelyet Jézus kívánt, és amelynek megvalósítására nekünk ajándékozta Lelkét?

A Szentlélek hangjára hallgatva azon fáradozunk majd, hogy minden téren növekedjünk az egységben. Különösen lelki téren, úgy, hogy legyőzzük a belőlünk sarjadó megosztottságot. Micsoda ellentmondás lenne például, hogy míg egyesek akarunk lenni Jézussal, megosztottak vagyunk egymás közt, és önző viselkedésben ki-ki megy a saját feje után, ítélkezünk, talán még ki is közösítjük a másikat! Újra meg kell hát térnünk Istenhez, aki egynek akar bennünket.

De ez az Ige abban is segítségre lesz, hogy mélyebben

Megjelent: Új Város 1994/1.

A világ nagy részén január 18. és 25. között rendezik meg az imahetet a keresztények egységéért, míg más helyeken pünkösdre teszik ezt az alkalmat. Amint tudjuk, Chiara Lubich általában magyarázatot fűzött az imahétre választott bibliai részhez.

Idén a kiválasztott bibliai mondat a következő: „Állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában és közösségében, a kenyértörésben és az imádságban.” (ApCsel 2,42). Hogy ezt jobban átgondoljuk, és tudjuk élni, Chiara alábbi, 1994-es igemagyarázatát ajánljuk, amelyet az Apostolok Cselekedeteinek 4,32-es verséhez írt.

EVANGÉLIUM A MINDENNAPOKBAN

megértjük az ellentmondást, amely ott feszül a keresztyén hit és az anyagi javak önző kezelése között. Segítségünkre lesz, hogy hiteles közösséget vállaljunk mindazokkal, akik szükségét szenvednek, és itt csak lehetőségeink szabhatnak határt.

Mivel ebben a hónapban tartjuk az imahetet a keresztyének egységéért, ez az Ige sarkalljon még, hogy imádkozzunk és erősítsük meg az egység, a szeretet és az osztozás kötelékét különböző egyházakhoz tartozó testvéreinkkel is, akikkel ugyanaz a hit és ugyanaz a lélek fűz össze bennünket: Krisztus lelke, melyet a keresztségben kaptunk.

Chiara Lubich

TISZTA SZÍVVEL

A múlt havi életige azért jelentett sokat, mert gyermekkorom óta ismerem a nyolc boldogságot, és hirtelen azt gondoltam, hogy mi újat jelenthet nekem a tiszta szív, meg hogy meglátjuk Istent. Volt ebben valami nagyon emberi, hiszen Isten nem csak minden ígéjével, de minden nap mondhat és mond is valami újat, főleg, ha engedjük, hogy mond hasson. És itt volt a fordulat. Nem sokkal ezután kért meg unokahúgom, hogy vigyem le családjával együtt vidékre, mert két hónapja született meg a kislánya, és a férje nem igazán gyakorlott vezető. Az első gondolatom az volt, hogy csak akkor keres meg, ha valamire szüksége van, mint például most is. Mert nem csak le kellett őket vinni egy 170

km-re eső kis faluba, hanem értük is kellett menni, ami majdnem két teljes napot jelentett.

Az első gondolatomat nem hiszem, hogy ki kellene alaposabban fejtenem. Aztán igent mondtam, de nem volt meg bennem a tiszta szív, amit csak Isten lát. Lehetek még aránylag szolgálatkészség is, de ha belülről morgok, akkor az egész nem sokat ér. Miközben haladtam a kocsival lakásukhoz, hogy időben elinduljunk, hogy időben elinduljunk, hogy időben minél hamarabb hazaérjek, megszólalt bennem az a bizonyos hang. Hogyan is állunk? Mi van a szívedben? Kiért is teszed meg ezt a távolságot? Észre kellett vennem, hogy valami nagyon nincs rendben. Nehezen, de emlékeztettem magamat: itt az alkalom, hogy megszabaduljak a ragaszkodásaimtól és szabad legyek. Azt nem mondanám, hogy egyszerű volt, mert újra és újra előbújt belőlem a gondolat, hogy mi mindent meg tudtam volna csinálni ezalatt a két nap alatt, meg aztán az is, hogy igazából nem tudtunk „komoly” dolgokról beszélni. Kisebb küzdelem volt ez az oda-vissza utazás, de a végén éppen azt tapasztaltam meg, hogy „Te vagy Uram, az egyetlen kincsem” és nem a vezetés vagy az elvesztegetett két nap vagy valami más. Relatívává vált, hogy mit csinállok, és előtérbe került a hogyan csinálom, tiszta szívvel-e?

H. J.

Amit nem ajándékozunk oda, az elvész; amit viszont megosztunk másokkal, megerősödvé tér vissza az ajándékozóhoz, és hasznos a többiek számára is.

Chiara Lubich

Sándor Balázs

EVANGÉLIUM A MINDENNAPOKBAN

FEJJEL LEFELÉ

Ez volt az életige akkoriban is, amikor Budapesten laktam egy kis albérletben, amit egy ismerős család ajánlott fel: *Aki meg akarja találni életét, elveszíti, aki azonban elveszíti értelmét, azt megtalálja.* (Mt 10,39) Egyik nap a barátom, aki nálam ebédel, nekiállt elmosogatni. Láttam, hogy az evőeszközöket fejjel lefelé teszi a tartóba száradni, éppen ellenkezőleg, ahogy én szoktam. Szóltam is érte, és megmagyaráztam, hogy miért jó így – ő meg, hogy miért jó úgy. Ott szembesültem vele: ha nem tanulom meg feladni a szokásaimat, elég hamar megöregszem az okoskodásaimmal. Attól a naptól fogva az evőeszközöket fejjel lefelé tettem el száradni.

Később kezembe került Lisieux-i Szent Teréz egyik levele, amit Celine nővérének írt: *„Mielőtt karddal lekasabolnának, ölessük meg magunkat gombostűszúrásokkal.”* A tűszúrás lehet egy-egy helyzet más-ként való megítélése, az enyémtől eltérő látásmód, valakinek az udvariassága, egy csalódás, egy hivatalnok gépies, embertelen intézkedése, egy gáncsoskodó munkatárs...

Egyszer a barátom családjánál vacsoráztam. Nem hagyták, hogy én mosogassak, ám nagy meglepetésemre azt láttam, hogy az evőeszközöket fejjel felfelé fordítva teszik a csöpögtetőbe. Jót nevettünk rajta, amikor elmeséltem, hogy én már másképpen csinálom... ők meg miattam változtattak a szokásukon. Valahányszor sikerül „elveszítenem az életemet”, akkora örömet és szabadságot érzek, hogy egészen könnyűvé válik már szeretni a többieket.

G. M.

NEM KELL CSODALKOZNI...

Nemrég olvastam egy idei törvényről, mely kimondja, hogy ha a rokkantnyugdíjas egy bizonyos mértéken felül keres, elveszíti jogosultságát a nyugdíjra. Nálam fennállt ez az eset. Áprilisban ezt közöltem is a Nyugdíjfolyósítóval. Szemmel láthatólag nem voltak felkészülve egy ilyen jellegű bejelentésre, mert hónapokig változatlanul kaptam a nyugdíjamat. Viszont nemrég az APEH lefolytatott nálam egy jövedelem-vizsgálatot és megállapították, hogy mióta nem vagyok jogosult a nyugdíjra. Ám igen csodálkoztak, hogy mi okom volt bejelenteni azt, hogy sok a jövedelemem. Ilyennel még nem találkoztak.

Felmerült bennem a kérdés, hogy talán lúzer vagyok, hiszen önként bejelentettem, amit el is hallgathattam volna. Egyáltalán nem gondolom magam annak. Inkább az e havi életige *tiszta szívűjének* érzem magam. Megszabadultam egy akadálytól, ami gátolt volna a szűk ösvényen való előrehaladásban.

Vártam a Nyugdíjfolyósító határozatát, amelyben közlik, hogy megszüntetik nyugdíjjogosultságomat és megírják, hogy viszszaemlékező mennyi nyugdíjat és járulékot kell visszafizetnem. Becslésem szerint hét számjegyű összeget. Ma kaptam meg a levelet. Nyugdíjjogosultságomat mostantól megszüntetik meg, így nem kell semmit sem visszafizetnem.

Borsó Zsolt

Ez az ige Szent Pál himnuszának a szívében helyezkedik el, amit a keresztyén élet szépségéről, újdonságáról és szabadságáról énekel: ez az élet a keresztség és a Jézusba vetett hit gyümölcse, amely teljesen Jézusba olt bennünket, és általa a szentháromságos élet dinamizmusába. Mivel egy és ugyanazon személlyé válunk Krisztussal, az ő Lelkéből és Lelkének minden gyümölcseiből is részesedünk, mindekelőtt az istengyermekség ajándékából.

Pál ugyan a keresztyének „fogadott fiúságáról”¹ beszél, de csak azért, hogy megkülönböztesse a természetes fiúságtól, ami csak Isten egyszülött Fiát illeti meg.

A mi kapcsolatunk az Atyával nem pusztán jogi kapcsolat, mint az örökbe fogadott

HIMNUSZ AZ ÉLETRŐL

gyermekeké, mert gyökerében érinti a lényünket, megváltoztatja a természetünket, mintha újjászületnénk. Hiszen egész életünk egy új elv, egy új lélek járja át: Isten Lelke.

És vég nélkül énekelhetnénk Pállal a halál és feltámadás csodáját, hiszen a keresztség kegyelme műveli ezt bennünk.

„Akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.”

Ez az ige valami olyat mond el, ami szoros kapcsolatban áll keresztyén életünkkel, és amibe Jézus Lelke hozta azt a dinamizmust, azt a „feszültséget”, amit Pál a test és lélek ellentétébe sűrítve fejez ki. Ugyanis a test szó alatt, az egész (a test és lélek) embert érti, teljes törekénységével és egoizmusával, amely folyamatosan harcban áll a szeretet törvényével, sőt

azzal a Szeretettel, amelyet Isten árasztott a szívünkbe².

Hiszen, akiket a Lélek vezet, azoknak minden nap meg kell vívniuk „a hit jó harcát”³, hogy el tudják fojtani a rosszra törő hajlamokat, és a keresztségben megvallott hitük szerint tudjanak élni.

De hogyan?

Tudjuk jól, ahhoz, hogy a Szentlélek működjék, a mi részünkre is szükség van. Pál ezt az igét írva elsősorban arra gondolt, ami Krisztus követőinek a kötelessége: önmaguk megtagadására, harcunkra az egoizmus legkülönbözőbb formái ellen.

De amikor meghalunk önmagunknak, az életet hoz, mert minden vágás, minden metszés, az önző énünkre kimondott minden egyes „nem” új fénynek, új békének és örömmek, szeretetnek és benső szabadságnak a forrása: a Lélekre kinyitott kapu.

Szabadabban hagyva szívünkben a Szentlelket, ő egyre bőségesebben tud elárasztani ajándékaival, és tud majd vezetni az élet útjain.

„Akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.”

Hogyan éljük hát ezt az Igét?

Egyre jobban tudatosítanunk kell a Szentlélek jelenlétét magunkban: végtelen kincset hordozunk, de ennek nem vagyunk eléggé tudatában. Rendkívüli gazdagság birtokában vagyunk, ám ez többnyire kihasználatlan marad.

Hogy meghalljuk és kövessük is az ő hangját, tudnunk kell nemet mondani mindarra, ami Isten akarata ellen van, és igent mondani az ő akaratára. Nemet mondani a kísértésekre, határozottan ellenállva a rossz sugallatoknak; igent azokra a feladatokra, amelyeket Isten bízott ránk, igent a szeretetre minden felebarátunk iránt, igent a megpróbáltatásokra és nehézségekre, amelyekkel szembetalálkozunk.

Ha így teszünk, a Szentlélek fog bennünket vezetni, és keresztyén életünknek ízt, érvényt, erőt, ragyogást ad, ami csak az ő hitelességének tulajdonítható.

Így a mellettünk lévők észre fogják venni, hogy nemcsak emberi családuknak vagyunk gyermekei, hanem Isten fiai.

Chiara Lubich

**„Akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.”
(Róm 8,14)**

Megjelent: Új Város 2000/6.

¹ Vö. Róm 8,15; Gal 4,5

² Vö. Róm 5,5

³ 1Tim 6,12

Sándor Balázs

EGY ÚJ ÉLETSTÍLUS

A család éve kiváló lehetőség arra, hogy felfedezzük azt az életmódot, amit Jézus hagyott ránk.

Tóth Pál

A kereszténység az ember teljes élete. Az ember élte Jézussal és a többi emberrel. Megtanulni Jézustól élni, ebben egymást segíteni, ezt gyermekeinknek továbbadni. És megmutatni az embereknek azt, hogy a kereszténység, a vallás a szó legmélyebb értelmében élet, emberi élet, teljes emberi élet. Ebben a dimenziójában talán nincs is benne olyan nagyon sok vallásosság, pusztán sok, nagyon sok megélt evangélium van benne; sok, nagyon sok élő Isten-kapcsolat van benne.

Az én meglátásom szerint a család éve kiváló lehetőség arra, hogy jobban felfedezzük, intenzívebben megéljük és másoknak is felajánljuk azt az életmódot, amit Jézustól elleshetünk. A világi keresztények számára olyan ez, mint a falat kenyér, hiszen életüket jobbra vagy nagyrészt kisbabák büfiztetésével, elromlott gyerekbiciklik javításával, konyhapénzek gondos beosztásával, születésnap ajándékok kiigyalásával és hasonlókkal töltik.

Ráadásul ma nem is hangzik rosszul, ha egy újfajta életmódról vagy életstílusról beszélünk. Szakértők szerint a fejlett polgári társadalom (nem mintha mi azok lennénk) nem annyira társadalmi

osztályok vagy rétegek szerint tagolódik, hanem különböző életformák szerint. Szerintem ebben az új színpadképben a kereszténységnek új szerep, talán főszerep juthat. Rajtunk áll, hogy tudunk-e új fejezetet írni az isteni színdarabhoz és megfelelő szinten élő tudjuk-e adni azt.

Egy teljes életet élő család ugyanis mindenki számára vonzó

„SZAKÉRTŐK SZERINT A
FEJLETT POLGÁRI TÁR-
SADALOM NEM ANNYIRA
OSZTÁLYOK VAGY RÉTE-
GEK SZERINT TAGOLÓDIK,
HANEM KÜLÖNBÖZŐ
ÉLETFORMÁK SZERINT.”

lehet „pártállásától” függetlenül. Egy, a napi gondokkal jól zöldágra vergődő család felkelti a barátok és a szomszédok érdeklődését, és természetes táptalaja lehet mindenféle párbeszédnek.

*

Néhány éve felmérést végeztem egyetemisták között

arról, hogy családjukban hogyan történik a pénz és általában az anyagi javak kezelése. Felvillanatok néhány „dokufotót”: Szombat délután együtt shoppingol az egész család apraja-nagyja, hárman-négyen, ritkábban öten. A bevásárlóközpont polcai előtt meg-megállnak: ez is kéne, az is jó lenne, de hát amarra is félre kéne tenni, de lehet, hogy ráér később

is, na jó, akkor vegyük meg, lesz, ami lesz. Más: Apu megkeresi, anyu beosztja, anyu kiakad, ha apu nem adja mindet haza, apu kiakad, ha anyu nem jön ki a pénzből, mert megint vett valami marhaságot. Megint más: A szülők nem beszélnek a gyerekek előtt a család anyagi nehézségeiről, a gyerek egyetemista, csak tanuljon, és nehogy azt érezze, hogy a család terhére van. Apu túlórákat vállal, ideges és fáradt, a gyerek látja, és először sejti, aztán meg tudja, hogy mindez mi-

atta van. „Fiam, te csak tanulj, és ne legyen gondod semmire!” És a „fiam”, (aki voltaképpen a család lánya), igyekszik egyre inkább független lenni, zsebpénzét megkeresni. És apa azt érzi, hogy visszautasítják a szeretetét. Groteszk, nem? Mindkettő a másikat akarja szeretni, és kölcsönös megbántódás lesz a vége.

Több családot ismerek, akikkel évek óta próbálkozunk derűs megoldásokat keresni családjaink anyagi gondjainak kezelésére. Lehet, hogy dramaturgiai tehetségünkben egyelőre „csak” egy jobb vígjátékra futja, nekem azonban mégis felemelő érzés látni azt, ami ebből a színjátékból kibontakozik. Azt hiszem, először is megtanultunk egymással beszélni a család anyagi dolgairól. Bizonyos rendszerességgel, viszonylag nyugodt körülmények között mérlegelni a vágyainkat, a valós szükségleteinket, a lehetőségeinket és nem a pillanat

szükségleteinkkel mérjük, hogy mi a sok és mi a kevés, hanem más családokéval is. Ha filmrendező lennék, bizonyára készítenék egy dokumentumfilmet azokról a néha derűt fakasztó, néha megriktató, de mindig felemelő történetekről, amelyek végülis mindig egy *láthatatlan részvényes* jelenlétéről szólnak, aki sokszor egy sajátos „tőkeinjekcióval” menti meg a helyzetet.

fonákjáról és színéről is. Vegyük észre (hogy kedvenc matektanárom kedvenc fordulatát idézzem, amikor a feladatmegoldás kulcsmozzanatához érkeztünk), hogy a fenti, nagyon is emberi dolgok minden embert, így vagy úgy, de foglalkoztatnak, és ezért a keresztény élet átadására a legjobb csatornát biztosítják. De talán nem is beszélnék itt átadásról, hanem inkább bevonásról, együtt próbálkozásról mindenkiel, aki nyitott erre. Hiszen valljuk be őszintén, a mi életünkben

hatása alatt dönteni. Megtanultunk együtt a gondviselő mennyei Atya színe elé állni, és az ő terveit tudatosan keresni a családunkkal kapcsolatban, és segítségét kérni azok megvalósításában. Megtanultuk a gyerekeinket bevonni ebbe a gondolkodásba, részesíteni őket abban az élményben, hogy a Gondviselés nemcsak hogy rendszeresen kihúzza bennünket a slamasztikából, hanem váratlan meglepetésekkel kedveskedik családunknak, és hogy alapjában jó dolgunk van. És persze megtanultunk odafigyelni egymásra, a többi családra. Megértettük, hogy ne csak a saját

Mi ez, ha nem egy eredeti életstílus egyik „hozzávalója”? Ha a számomra rendelkezésre álló leütések száma megengedné, akkor most hasonlókat írhatnék a rokoni és baráti kapcsolatok, a lakberendezés, a testmozgás és táplálkozás, a tévzés és netezés, a könyvolvasás és színházba járás, meg egyéb ilyen nyalánkságok fonákjáról és színéről is. És persze a templomba meg a hittanra járás, meg a családi imádkozás

sem valósul meg egykönnyen és egy csapásra annak az újnak a megvalósítása, amit Isten korunk társadalmának akar rajtunk keresztül felajánlani. A családok éve kiváló alaklom lehet arra, hogy próbálkozzunk, ötleteljünk, projektezzünk, hogy az év végére jobban kirajzolódjon az a bizonyos új életstílus.

toth.pal@gmail.com ■

ELJÖN AZ IDEJE!

Nyitottnak kell lenni, hogy megtapasztaljuk a Szentlélek lefegyverző működését. Szerzőnk a Pápai Lateráni Egyetem teológia professzora és az Olasz Teológiai Társaság, valamint a loppianói Sophia Egyetemi Intézet elnöke.

Lépésváltáshoz érkezett a huszadik századot átívelő ökumenizmus, amely a keresztény felekezetek teljes egységét tűzte ki célul. Az igazat megvallva már jó ideje és egyre határozottabban érzékelhetőek voltak ennek a változásnak a jelei. Most úgy tűnik, megérett rá az idő.

Tény, hogy az elmúlt évtizedek sokat ígérő és lelkesítő eredményei után mára nemcsak annak lehetünk tanúi, mennyire kimerítően lassú ütemben halad a cselekvés, a doktrína és a tevékenység közötti összekötő pontok meghatározása, hanem annak is, hogy a párbeszédet folytatók is elfáradtak.

Ez azonban – és itt a lényeg – elbizonytalanodás helyett lehet meghívás is, hogy álljunk meg egy pillanatra és tegyük fel a kérdést: a cél elérése nem azt kívánja-e most, hogy egy másik úton induljunk tovább?

Az objektív akadályok láttán – amelyek továbbra is fennállnak, sőt bizonyos értelemben ma még világosabban érzékelhetőek, mint a kezdeti lelkesedés idején – feltehetjük a kérdést: vajon nem gondviselészerű-e ez a lelassulás? Ne álltasuk magunkat azzal, hogy képesek vagyunk az egységet saját terveink, mércénk és időbeosztásunk szerint elérni. Végül is az egység Isten nagy ajándéka, amit ingyen kapunk.

Akkor is, ha a magunk részéről mindent meg kell tennünk, hogy felismerjük és befogadjuk, amikor elérkezik a megfelelő pillanat.

Másként fogalmazva, újra határozottan elsőbbséget kell, hogy kapjon az ökumenizmus forgatókönyvében a nyitottság a Szentlélek lefegyverző működésére. Ez a szív és az értelem folyamatos és feltétel nélküli megtérését kéri. Egyszerűen imádságra, egymás őszinte meghallgatására hív; azt kéri tőlünk, hogy kölcsönösen próbáljunk meg a másik bőrébe bújni, és tudjunk várni készségesen, türelemmel.

Erről magam győződhettem meg nemrég Bécsben, a katolikus és ortodox egyházak közötti párbeszéd szeptemberben megtartott XII. ülésén. Nem került elfogadásra semmilyen közös dokumentum a munka befejeztével (akkor is, ha komoly munka folyt, hogy megfogalmazzanak egy jövőbeli dokumentumot). A figyelem arra összpontosult, hogy behatóan feltárja az egyház ökumenikus és egység iránti elköteleződésének alapjait. Szembenéztünk mindazzal, ami még elválaszt egymástól, ám ezt a megfeszített Jézus iránti szeretetből tettük.

Ezt a fajta hozzáállást, amely kezdi átjárni a párbeszédet és egy új fejezet nyitányáról tanúskodik, *Christoph Schönborn* bíboros, bécsi érsek így fejezte ki a megnyitójában: „Arról kell beszélnünk, amit az Úr ma egyházainkban véghezvisz. Együtt kell megértenünk, hogy valójában milyen útmutatást akar nekünk adni. Ez lenne a nagy esemény!”

Mindez nagyon ígéretes. Ha sziklaszilárdan kitartunk ebben az irányban, el fogunk ámulni Isten meglepetésén!

Piero Coda

Fordította: Vizsolyi László

AZ EGYETLEN FELTÉTEL

Már a jegyességünk idején is sokat beszélgettünk az ökumenizmusról Gyulával, akivel másfél éve vagyunk házasok. Én református családból származom, ő egy nagyon aktív és élő katolikus közösségben, a Fokoláre Mozgalomban nőtt fel. Az együtt járás alatt is vasárnaponként közösen jártunk templomba, kezdetben jobban figyelve arra, hogy nagyjából rendszeresen látogassuk a református és a katolikus szertartásokat. Mivel én szívesen járok misére, és őszintén szólva, sokkal rugalmasabb időbeosztást is lehetővé tesz, hiszen a szertartások nem csupán vasárnap reggel vannak, így egyre gyakrabban a katolikus szentmiséket részesítettük előnyben a református istentisztelettel szemben. Az idő múlásával, ahogy a közöttünk levő kapcsolat mélyült és elkezdtünk a házasságra készülni, egyre többször éreztem a szentmiséken, hogy a legfontosabb részből kimaradok. Amikor a többiekkel együtt Gyula is áldozni ment, én mindig a padban maradtam. Egyrészt nagy öröm volt bennem, hogy ő magához veszi az Eucharisziát, de egyszersmind nagy magányt éreztem és a vallási különbségünk fájó kifejeződését. Amikor visszaült mellém a padba, akkor éreztem, hogy a szeretete megújul irántam, mégis nehéz volt ezt az érzést elfogadni. Az esküvőnk alkalmával vált számomra világossá, hogy a különбözőségünk miatti aggodalmaim feleslegesek. Úgy döntöttünk, hogy ökumenikus szertartás szerint kelünk egybe, amelynek során mindkét esküt elmondtuk. A két eskü szövege nagyon jól kiegészítette egymást. Összességében azt hiszem, számomra ekkor vált teljesen világossá, hogy a köztünk levő kapcsolat minősége nem a vallásainktól függ, hanem az egymás és a közös Istenünk iránti szeretettől. Az egyetlen feltétel a szeretet, ez pedig közös, mondhatnám ökumenikus, felekezeteken és vallásokon felül álló.

Koncz Emőke Kinga

SZÖVETSÉG AZ EGYÜTT-MŰKÖDÉSRE

A Harmadik Világ Szegényeinek Szolgái elnevezésű mozgalom nemzetközi katolikus misszió, melynek fő célja a Harmadik Világ és más hasonló problémákkal küzdő szegény országok szegényeinek segítése, miközben a folyamatos megtérés és az életszentség felé vezető azokat az embereket, akik a mozgalomban élnek és dolgoznak.

A Mozgalmat 1983-ban Giovanni Salerno atya alapította, II. János Pál pápa áldását adta rá.

Magyarországon hét éve működik, központja Budapesten van. A magyar testvérek munkája a környéken élő szegény gyerekek felkarolásában áll, lelki és fizikai értelemben egyaránt.

Ezzel a mozgalommal működött együtt karácsony előtt a Szent László Gimnáziumban tanító egyik tanár és a könyvtár dolgozói. A tanárnő a gyerekekkel együtt cipősdobozokban ajándékokat gyűjtött rászorulóknak számára. A könyvtár munkatársai és az osztályfőnök között kialakult jó kapcsolat következtében kölcsönös szövetséget kötöttek az együttműködésre. A HVSZSZ-szel már élő kapcsolata volt a könyvtárban dolgozóknak. Értesítették a mozgalmat az összegyűjtött ajándékokról, ők pedig nagy örömmel és hálával fogadták azokat.

(ico)

Szabó Csaba fotóalbumából

A LEGHOSSZABB ALAGÚT

A fűrőpajzs áthatolt az utolsó sziklatömbön is októberben, és ezzel teljesessé vált a Szent Gotthárd-alagút, amely a maga 57 kilométerével a világ leghosszabb vasúti alagútja lesz. Megduplázódhat az áruszállítás, két és fél órára csökken a Zürich és Milánó közötti személyszállító vonatok menetideje. Svájcban a vége felé közelednek azok a gigantikus munkálatok, amelyek észak-déli irányban építik ki a gyors közlekedési utakat, hogy összeköttetést teremtsenek az Északi-tenger és a Földközi-tenger között. Svájc mindehhez úgy teremtetten elő a pénzt, hogy megadóztatja az áthaladó nehéz járműveket. A most kifűt főalagút folytatásaként két további alagút készül 2020-ig.

A HAJLÉKTALANOKÉRT

Az otthonukat veszített emberek helyzete ismét a figyelem középpontjába került. Növekvő számuk, látványuk zavarba ejti gazdag, de a válság miatt befelé forduló városainkat. Egyre több európai, köztük magyar város a koldusok, hajléktalanok jelenlétét korlátozó adminisztratív intézkedésekben látja a megoldást. Ugyanakkor gyakran panaszkodunk a nagyváros lélektelenségére. Városainknak az irgalmasság, együttérzés, az elesettekről való gondoskodás adhatja vissza a lelket. Erre kereste a megoldást az emberség és a nagylelkűség jegyében a Sant'Egidio Közösség december 13-án Adventi beszélgetés a hajléktalanokért és befogadóbb városokért címmel.

Közleményükben felhívják a döntéshozók és az egész társadalom figyelmét mindannyiunk közös felelősségére, az irgalmasság gyakorlásának fontosságára és arra, hogy rendszertől megoldások helyett elsőbbséget szociálpolitikai megoldásokra van szükség.

www.santegidio.org

MÉG MINDIG HAITI

Amíg Európában éppen véget ért a szegénység elleni küzdelemnek szentelt év, amíg a G20-ak és az IMF a válságban lévő gazdaság fellendítésére összpontosít, addig ahol szegény sorban élnek az emberek, maradnak továbbra is szegények. Haiti tragédiája visszatért a világ hírei közé. Ezúttal a szegények betegsége, a kolera fektette két vállra ezt az országot. Az egy évvel ezelőtti pusztító földrengés után még mindig 20 millió köbméter törmelék nehezíti az életet, és kétféle ember él szükségtáborokban, amelyek az elemi higiéniai követelményeknek sem felelnek meg. Az október közepén kitört járvány akár kétszáz ezer emberre is kiterjedhet egyes vélekedések szerint. A segélyszállítmányok elosztását hatékonyabban kellene megszervezniük a helyi szervezeteknek, hogy javuljanak a közállapotok.

Eredeti javaslattal állt elő nemrég a szenegáli elnök, Abdoulaye Wade: Afrika adjon helyet a haiti túlélőknek, hadd kezdjék életüket újra azon a földrészen, ahonnan őseiket rabszolgaként elhurcolták a XVII.-XVIII. században. Szenegál Nyugat-Afrika egyik legstabilabb gazdasága, főleg a mezőgazdaságon alapul.

2011 A NAPTÁRBAN

Melyik év kezdődik? 2011 vagy 5771, esetleg 1422? Jogos a kérdés. Nekünk természetes, hogy egy kerek év 12 hónapból áll, január 1-től december 31-ig. Ám nem mindenkinek. A zsidó naptárban most 5771-et írnak, a hinduk meg 5112-t. A muszlimok éppen az

1422-es esztendőbe lépnek, a szikh vallásúak meg az 542-ikbe. Globalizált világunkban az idő mérésére különböző beosztásokat használnak a nap és a hold járását alapul véve. Van, aki lineárisan, és van, aki visszatérő ciklusokban méri. Ugyanakkor mindegyik vallás bölcsen azt tartja a legfontosabbnak, hogy éljük jól a jelenet, azt a pillanatot, amit az Abszolútumért élünk. És azokért az embertársainkért, akikkel összehoz a sors – tartozzanak bármelyik valláshoz és kultúrához.

A BÉKE ZARÁNDOKAI

„Ha háttérbe szorítják a vallás közösségi szerepét, akkor a társadalom nem lesz igazságos, mivel nem az emberi személy valódi természetéhez van viszonyítva. Ez pedig lehetetlenné teszi az egész emberiségre kiterjedő hiteles és tartós béke megvalósulását.” XVI. Benedek pápa így fejt ki *A vallásszabadság a békéhez vezető út* című béke világnapi üzenetének témáját. Peter Turkson bíboros, a Iustitia et Pax Pápai Tanács elnöke hangsúlyozta: az üzenet a keresztények erősödő üldözése miatt különösen aktuális, hiszen a vallásszabadságot biztosító Emberi Jogok Nyilatkozatát sok aláíró országban sem tartják tiszteletben. A pápa azt is bejelentette, hogy az 1986-os vallásközi találkozó évfordulóján (október 25.) Assisibe látogat.

Vallási vezetők találkozója Assisiben (2002. január 24.)

VÁLASZUNK A SZERETETRE

Hogyan kell szeretnünk Istent? Erről ír a filozófus, teológus Pasquale Foresi atya, a Fokoláre Mozgalom társalapítója.

Jézus megmondta, hogyan kell viszonzszeretnünk Istent: „Teljes szívből, teljes elméből és minden erőből”. (...) Mít jelent ez konkrétan? *Teljes elméből* szeretni elsősorban azt jelenti, hogy az értelmünket ne Istennel szembenálló gondolatok foglalják le. Pozitív megfogalmazásban pedig azt, hogy adjuk át Istennek teljes elménket. A nagy érettségre szert tett keresztények értelme mindenestől Isten, az egyház és az emberiség szolgálatára irányul. (...) Az ilyen emberek életét szemlélve elképzelhetetlen, hogy elméjük mással lenne elfoglalva, mint Isten országának az építésével. (...)

A lelkiélet elején járó keresztényeknek viszont Isten nem tölti be a teljes elméjét, nem teljes egészében Istenért munkálkodnak. (...) Előfordulhat, hogy valaki egész életében „apostolkodik”, „szent dolgokkal” foglalataskodik anélkül, hogy valóban Istent választotta volna, és voltaképpen csak önmagát keresi.

Isten azonban szeret, ezért ezek az emberek megtisztuláson mennek át... Amilyen mértékben ezt elfogadják, olyan mértékben tudnak lelkileg fejlődni... Isten szeretete „féltékeny” szeretet: mindenkit egészen önmagának akar. Az ember annál tökéletesebben valósítja meg önmagát, és annál inkább lesz képes rátalálni az igazi boldogságra, minél inkább Istené.

Ezt láthatjuk abból is, hogy egyes keresztények, ha nem ismerték volna meg az evangéliumot, jelentéktelen, középszerű emberek maradtak volna, esetleg jó emberek, de semmit sem alkottak volna. Ahogy viszont Isten birtokba vette az intelligenciájukat, csodálatos dolgokra lettek képesek önmagukért és másokért.

Isten azt is kéri, hogy adjuk neki *teljes szívünket*. A Bibliában a szívnek nagyon tág a jelentése. Most szorítkozzunk csak az érzelmekre, arra a teljes érzelmi skálára, amit a szív szóval határozhatunk meg. Emberségünk nagyon fontos részéről van szó, amit nem könnyű racionálisan irányítani és úgy mederbe terelni, hogy teljesen átadhassuk Istennek. (...) Az okosság erényére van szükség, mert az érzelmek gyakran vakká tesznek, és bizonyos útvesztőkből képtelenek vagyunk egyébként kitalálni.

Amikor szívünk a test vágyai, a javak önző birtoklása felé akar terelni, vagy pedig a (gyakran rejtett) hatalomvágy felé, akkor az önmegtagadás bátorságára van szükségünk. Bátorságra van ugyanis szükség, hogy megtegyük azokat a lépéseket, amelyek lehetővé teszik bennünk az „új ember” kibontakozását, aki a fényben él, és a dolgokat Isten szemével látja. Néha valaki mondhatja: „Ezeket a hajlamokat az adott környezetben

akarom legyőzni, nem kívánok elmenekülni, hanem szembe akarok szállni a kísértésekkel.” Be kell látnunk, hogy ez csaknem lehetetlen. (...) Néha még lelki érvekkel is igyekszünk igazolni magunkat. Mindez azonban csak önámítás, hosszú távon nem segíti az Istenben történő kibontakozást, és sok szenvedés forrása.

Gyakran bizonyos kísértések legyőzésére elegendő lenne azokat megosztani a saját közösségünkkel, vagy egy Isten dolgaiban jártas személlyel. Néha pusztán azzal, hogy kommunikáljuk, a problémák átértékelődnek, és megtaláljuk az erőt a helyes cselekvéshez. (...)

Amilyen mértékben ajándékozuk magunkat Istennek, olyan mértékben válnak érzelmeink istenivé. Erről akkor győződhetünk meg, amikor találkozunk olyanokkal, akik, mert teljesen átadták magukat Istennek, egészen emberivé lettek. Jól láthatjuk abból, ahogy meg tudnak másokat hallgatni, ahogy beszélnek, ahogy egyszerre

AMI SZÁMÍT

A házások megszentelődése és Isten akarata.

Illusztráció: Marianna Zenevich

van meg bennük a megértés és a bölcsesség, a szilárdság és az irgalom...

Végezetül az utolsó felhívás: szeretni *minden erőből!*

Vannak, akik oly mértékben, erejüket meghaladó módon ajándékozzák magukat és szeretik Istent és a többieket, hogy bele is betegednek. (...) Beteggé lenni, kimerülni, esetleg évekig tartó tehetetlenséget jelent. Ezért úgy kell megszerveznünk az életünket, hogy legyen időnk a pihenésre is, hogy jobban és többet tudjunk adni magunkból.

Az is előfordulhat, hogy nem a mi hibánkból leszünk betegek. Az más. (...) Ha Isten megadja ezt a nagy kegyelmet, és megengedi a betegség próbatételét, ez azért van, mert nagy lelki fejlődésre, termékeny életre hív, aminek sok gyümölcse lesz. Azonnal nem látjuk meg talán, pedig a gyümölcsök már léteznek!

Pasquale Foresi

Fordította: Vizsolyi László

Chiara Lubich már az első trentói közösségben is éppen olyan odaadással tördött a házásokkal, mint az ő útját követő szüzekkel. Később a házások közül is voltak, akik a szüzek példáját követve Istennek szentelték életüket, teljesen Istennek adták magukat úgy, hogy családjuk körében maradtak. Náluk is az számít, hogy teszik-e Isten akaratát.

Milyennek látja Chiara az Istennek szentelt életet a házasságban? Erről beszélt 1963-ban:

„Szalézi Szent Ferenc mondja, hogy a legmegtisztelőbb név egy keresztény számára ez: »Én Isten rólam alkotott terve vagyok.« Nem az számít, hogy szerzetes leszel, vagy nem, ez lesz belőled vagy az, hanem Isten akarata. Mindenki lehet szent, elég, ha teljes egészében éli Isten akaratát.

Lehetséges, hogy a pokolban is vannak olyan emberek, akik Istennek szentelték magukat, de azok, akik szerettek, akik Isten akaratát tették, azok biztosan a mennyországba jutottak.

Aki ismeri történetünket, tudja, hogy az első időkből, néhány hónap után már ötszázan voltunk. Olyan hullám volt ez, amely nemcsak a kolostorokba vagy a szemináriumokba készülő keresztény elitet ragadta magával, hanem a tömegeket is. Az volt a benyomásom, mintha az Úr – hogy így mondjam – demokratikussá tette volna az életszentséget, az élet-szentségre vezető utat.

Emlékszem, eleinte a szentek elérhetetleneknek tűntek. Csak a

könyvekből ismertem őket, s úgy gondoltam, hogy már eleve szentnek születtek; voltak néhányan, akik életük folyamán tértek meg, de mindig különös ajándékokban, látomásokban volt részük, és olyan dolgokat vittek véghez, hogy az volt a meggyőződésem: szentté válni az egyik legnehezebb dolog a világon, majdnem lehetetlen.

Akkor ezt gondoltam: ha arra van szükség, hogy bűnbánatot tartsunk, azt fogjuk tenni egész nap; vezeklőövet hordunk és véresre ostorozzuk magunkat. Ha imádkozni kell, imádkozni fogunk... De hogyan lehet szentté válni? És megértettem: Isten akaratát kell tenni.

Amikor az Úr megmutatta nekem ezt az ideált, az egyik legszebb dolog éppen Isten akaratának a gondolata volt.

Már akkor ebben az összefüggésben láttam a házásokat is. Ugyanazzal a szeretettel, ugyanazzal az elkötelezettséggel kísértem figyelemmel az egyik lányt, aki a házasságra készült, mint első társnőimet, akik mindent elhagytak Istenért. Megértettem, hogy ha a szüzességre kaptam meghívást, az bizonyára Isten különös szeretete volt, de mivel meg voltam győződve, hogy mindenki szentté válhat, valójában közömbös lett, hogy valaki megházasodik-e vagy sem, mert megértettük, hogy a szeretet magába foglal minden erényt, beleértve a tisztaságot is, és a házások is élik a házastársi tisztaságot, ha Isten akarata szerint élnek. Ez tehát a lényeg.”

Szerkesztette: Tóth Judit

A TEREMTŐ MUNKATÁRSAI

Igino Giordani, családiás nevén Foco, híres olasz író, politikus, újságíró, jelentős művek szerzője, négygyermekes családapja, a Fokoláre Mozgalom társalapítója volt. Alábbi gondolatait családokhoz, házaspárokhoz intézte. Az Istennel együttműködő családok a társadalomra is kihatnak a szeretet teremtő erejével.

A család a legnagyobb forradalmat viszi végbe. Isten a Szeretetet, és a család szeretet, mert a szeretet hozta létre. A szeretet életet szül, az élet pedig azért növekszik, mert a férfiak és nők között ott él a szerelem, amely közel hozza és egyesíti őket.

A család a házasságkötésből születik, amit nem egy ebédért vagy egy utazásért ünnepelnek meg, hogy aztán az örökségért veszekedjenek, és haragba, neheztelésbe és az egység lerombolásába torkolljon. A házasság szentség, nem kevesebb: olyan szentség, amelynek mi, házások vagyunk papjai. Amikor a mennyasszony és a vőlegény házasságra lép, ők a kiszolgáltató papjai ennek a szentségnek.

Urunk azért fordult mindenki felé, mert a Teremtő pontosan a család példájára rendezte be a világot. Van egy Atyánk a mennyben, van egy Édesanyánk, mindenki édesanyja, és mindannyian testvérei vagyunk Krisztusnak. Tehát családnak szerveződünk, így a család a társadalom-szervezés isteni szabálya.

Az új családoknak az a szerepe, hogy úgy legyenek jelen a társadalomban, mint a fokolárok, amelyek a szeretetet „termelik”. Ezt a létfontosságú művet kezdjük el saját otthonunkban, a családukban, hogy újból megvalósuljon az a szerepe, hogy együttműködhet a Teremtővel. A Teremtő megteremtette az életet, és mi együttműködünk vele az élet meghosszabbításában. A gyermekek a Teremtő művének meghosszabbítását szolgálják.

szerkesztette: Tóth Judit

NEM CSAK AZ ÜNNEPEKRE

Egyre szélesebb körökben válik ismertté a sasselói fiatal, Boldog Chiara „Luce” Badano életszentsége. Novemberben jelent meg magyarul a róla szóló könyv, ezt ismerteti szerzőnk.

Bernáth Mária

*A könyv fordítója:
Körmendy Klára,
és a könyvbemutató
moderátora:
Barlay Tamás.*

„Vagy ötvenszer olvastam el ezt a könyvet – írja egy levelében a Badano szülőknek egy fiatal lány –, de minden alkalommal olyan volt, mint először; mindig találtam benne valami újat és különlegeset. Chiara olyan, mintha a legjobb barátom lenne, ő az a lány, aki mindig meghallgat, aki »jó éjt« súg a fülembbe, és erőt ad, hogy reggel mindig mosolyogva keljek. Bátor-ságot és kedvet adott, hogy tovább menjek. Erőt, hogy ne csüggedjek el a kis szenvedésekben. Azt az erőt, ami neki akkor is megvolt, amikor már nem volt jól, s amely arra készítette, hogy ajándékozza

azt az egyszerű mosolyát, amely minden ember szívébe örömet hozott. A könyvet egy olyan időszakban vettem meg, amikor épp nem hittem a szeretetben, a hitben, a bizalomban. Most már mindig hálás leszek Istennek, hogy elküldte őt közénk.”

Nekem is vannak fontos könyveim, amiket ott őrzök a könyvespolcomon, mint segítőtársakat az úton, mint a kincseimet. Talán elolvastam őket kétszer, háromszor, négyszer... fellapozom őket néha, de ötvenszer nem. Ötvenszer csak olyan valamit olvas el az ember, ami nem csak az ünnepekre szól, nem csupán a nagy sorsdöntő helyzetekben segít, hanem útítárs a szürke vagy kevésbé szürke hétköznapiokon is.

A p r o c s k a könyvről van szó, mindössze 93 oldal (13x20 cm), mégis számos nyelvre lefordították, a franciától kezdve a szlovákon át egészen a koreai nyelvig, és – ahogy az olvasói

visszhangokból kiderül – rengeteg ember életébe hozta el a fényt, amit Chiara Luce neve is jelez. Nem csupán gyermeküket elvesztő szülőknek, betegséggel küszködőknek, hanem a legkülönfélébb embereknek, családayáknak, fiataloknak, kamaszoknak, papoknak.

Michele Zanzucchi, olasz író és újságíró könyve ennek a fiatal lánynak az életét mutatja be. Közvetlen és könnyed stílusával élénk varázssolja Chiara szülővárosának atmoszféráját, szinte magunk előtt látjuk a kisvárost körülölelő hegyeket. A sok-sok konkrét epizódon keresztül beléphetünk a Badano család mindennapjaiba, egy kamaszlány életébe, barátságokba, iskolai helyzetekbe. És mindez nem idegen tőlünk, mert nem egy legendákba vesző középkori történet áll előttünk, amelyben néha mélyre kell ásunk, hogy meglássuk egy-egy különleges embernek, szentnek az életéből, mi segíthet minket előre a saját utunkon. Mert itt minden olyan ismerős: a beteg osztálytárs, akinek senki nem akarja elvinni a

Papp Csaba (2)

Mindenem megvan

Michele Zanzucchi: Mindenem megvan című könyvét november 26-án mutatták be magyarul az érdeklődőknek Budapesten, a PPKE Jog és Államtudományi Karának dísztermében.

A filmrészletekkel, élőzenével színessé tett könyvbemutatón a római boldoggá avatáson részt vett fiatalok beszámolóit is meghallgathattuk, valamint a Szentatya palermói beszédét, amelyben példaképként állítja a fiatalok elé a 19 éves olasz lányt. Kiss Imre, a Szeged–Csanádi Egyházmegye általános püspöki helynöke előadásában végigvezette az életszentségről alkotott képet a kereszténység első századaitól napjainkig.

A könyvet több nyelvre lefordították, s ahogy az olvasói visszhangokból kiderül, rengeteg ember életébe hozta el azt a fényt, amit Chiara Luce neve is jelez.

Ám a könyv nem csupán róla szól, hiszen Chiara a közösségi lelkiség útján vált szentté, példaképpé. Történetében nagyon hangsúlyos az a közösség, akivel együtt élt és haladt Isten felé: a családja, a barátai, a plébánia, a Fokoláre Mozgalom.

leckét, a magányos öregek a másik utcában, a beteg nagyszülők, a játszótásra váró gyerekek, a nem hívó barátok, a bukás matekból... Mintha a modern *Szentek életének* egyik fejezetét tartanánk a kezünkben, vagy ahogy *Bíró László* püspök atya nevezi a könyv előszavában, a huszadik század vége *Lisieux-i Szent Terézének* életét. Chiara Luce nem egy hőstettével érdemelte ki, hogy példaként állítsák elének, hanem a mai, élményeket hajhászó világban oly kevésbé értékelt hétköznapi életével. Olyan, mint bármelyikünk, akár a mi történetünk is lehetne. Ezekre a hétköznapiakra azonban felfigyelt a világ, mert szürkeség helyett csupa színt látott, az evangéliumra alapozott hétköznapi színeit, amely így vonzóvá vált máris.

Ám ez a könyv nem szólhat csupán őróla, hiszen Boldog Chiara „Luce” Badano a közösségi lelkiség első példaképpé emelt alakja, ezért a történetében nagyon hangsúlyos az a közösség, akivel együtt élt és haladt Isten felé: a családja, a barátai, a plébánia, a fokolár. Nagyon jellemző az a kis epizód, ami Chiara utolsó karácsonyán történt. Életveszélyes állapotban, bármennyire is otthon akart maradni karácsonyra, kórházba kellett szállítani. „Másnap reggel – meséli az édesanyja – karácsony előestéjén a szobájába lépett ezt mond-

tam: Itt mindenki ajándékokkal rohangál, de senki sem néz a másik szemébe, senki nem köszön. Jézus ott van mellettük, és nem is látják... Izzítsuk fel Jézus tüzét közöttünk, az majd mindenkit felmelegít! Neked kell meggyújtani, mert az én tűzifám kevés meleget ad! Mire Chiara: Együtt, anya.” Talán ezt az *együtt*-öt érzik azok is, akik bár nem ismerték, mégis barátjuknak tekintik az újukon. Meglepő, hogy a könyv felénél már Chiara Luce temetésénél járunk, a történet azonban nem fejeződik be, sőt! Egy fejezet indul a visszhangokról, mindazokról az emberekről, akikben tovább él az a fény, amit ő is hordozott.

A mű egy rövid gyűjteménnyel zárul Chiara Luce írásaiból. Ne gondoljunk misztikus látomásokra, értekezésekre. Könnyed, igazi kamaszkori írások ezek, barátnőnek, tanárnőnek, részletek iskolai fogalmazásokból; majd kicsattan belőlük az élet, amely természetesen természetfölötti. Két szóban pontosan itt ragadhatjuk meg az egész könyvet: élettel teli! Ami megdöbbenő a történet alapján, hiszen egy tizennyolc éves fiatal haláláról szól. Olvasás közben mégsem a szomorúság dominált, hanem egy plusz erő, hogy jól éljem az életemet, a hétköznapi helyzeteimet.

Befejezésül, mindazok örömeire, akik hátulról szokták kezdeni egy könyv olvasását, álljon itt Chiara Luce utolsó idézett levelének utolsó három sora, amit Chiara talán ma nekünk is személyesen üzen: „...az a fontos, hogy mi igent mondjunk a jelen pillanatban. Íme ez az én vágyam... Akkor folytassuk együtt!” ■

A könyv megrendelhető:
ujvaros.konyv@fokolare.hu

TÖRŐDÖTT ÖVÉIVEL

Novemberben fejezte be életének földi szakaszát ötvenhat évesen. Úgy gondolunk rá, mint aki komolyan vette, amit megértett a szeretetről. Erhart Katára emlékezünk.

**Arany
Krisztina**

Valahányszor kezembe veszem a bibliámat, találkozom vele: ő varrta a borítóját. Az enyémet egyszerű vászonból, zsinóros díszítéssel, ötvözve magyart és modernet. Amikor kérdezte, hogy milyen anyagból szeretném, és választottam, azt mondta, nekem ő is ilyet gondolt. Másnak gyönyörű, elegáns bársonyból készítette. Láttuk ezeket a remekbe készült darabokat a találkozónkon az árusító pultokon is, mert bár önálló vállalkozása nem volt, mégis megtalálta a lehetőségét, hogy így segítsen a szegényeken, és támogassa a közösségi gazdaság projektjét. A főnöke engedélyével reggelként korábban ment be a munkahelyére, egy belvárosi szalonba: mellényt, kosztümöt varrt, de kisebb munkákat is jó szívvel vállalt, és mind, akiknek dolgunk volt vele, emlékszünk a személyes szeretetére. Hússzívvel szeretett, ahogy az evangéliumban áll. Csak ez igen fájdalmas is tud lenni, de ő erős lélekkel vállalta, mert szerette Jézust.

A munkahelyén erős tanúságot tett a szeretetről, és még az ellenség is a barátjává szerette.

Felismerte Jézust az aluljáró hajléktalanjaiban. Tízórait készített a számukra, ugyanúgy, mint a fiainak, és az almát fényesre törülgetve, kedves szóval adta át nekik a templomból kijövet. Nem kérdezte, hogy „mi ez ennyinek”, mint

a tanítványok a kenyérszaporítás csodáját megelőzően. Hitte, hogy Istenben teszi, amit tesz.

Gyakran mesélte, hogy gyermekkorában a családjában szívesen beszélgettek. Előfordult, hogy sokáig fennmaradtak, vitatkoztak. A gyerekeknek lehetett ellenvéleményük, ami akkoriban ritka dolognak szá-

beszélgetni vele, látni a mosolyát, tudni, hogy mi bosszantja...

Igent mondott az életre: ezt mondta férjének, amikor házasságra készültek, és a betegségében is folyamatosan kimondta, például azzal, hogy megoperáltatta magát, amikor már nem volt nagy remény a gyógyulására, viszont tudta, hogy a műtét sok szenvedéssel jár. Minél tovább itt akart maradni övéi között. Más kezelést meg nem folytatott, amikor úgy látta, hogy már nem fog segíteni. Ugyanúgy törődött az övéivel, aggódott értük, mintha egészséges lett volna. A barátok, ismerősök ügyes-bajos dolgait is a szíven viselte. Érdeklődött irántuk, hathatósan imádkozott értük. Betegsége sok hősi lépést kívánt tőle, és nem próbált erősebbnek sem mutatkozni, mint amilyen volt: azt is vállalta, hogy nincs mindenhez ereje. A kórteremben a többi beteg és a nővérek is számíthattak a segítségére; békesség volt körülötte, még a külső szépségre is törekedett.

Családi fotóalbum

mított. Ehhez a hagyományhoz hűségesen nyitott volt, érdekelték a világ dolgai. Nagy örömet lelt abban, amikor mély filozófiai, elméleti, társadalmi kérdésekre adott válaszokkal találkozott az egység lelkeségének a megvilágításában, mert bár egyetemi diplomája nem volt, akárcsak védőszentjének Sziénai Szent Katalinnak, annál inkább szerette a bölcsességet. Jó volt

Személyesen is nagyon hálás vagyok neki az élete példájáért, a szeretetéért. Amikor nehéz helyzetben voltam, éreztem, hogy mellettem áll, nagy tapintattal. Nem kérdezett feleslegesen részleteket, kéretlen tanácsokat sem adott, ott volt, és ezzel segített. Mostanában előfordul, hogy amikor valami jól sikerül, ő jut eszembe. Talán nem véletlenül... ■

A BETEGÁGYNÁL

Néha nem is tudjuk, mitévők legyünk, amikor meglátogatjuk a kórházban akár a közeli hozzátartozónkat, barátunkat is. Mit jelent egy magát egészségesnek tudó embernek a beteggel való találkozás?

Több mint harmincéves egészségügyi tapasztalatom alapján mondhatom, hogy a beteglátogatás mindenekelőtt egy szent találkozás. A beteg állapotától függően lehet olyan, mint Mária látogatása Erzsébetnél, és lehet olyan, mint Mária találkozása Jézussal a kereszttúton. Tehát vannak fokozatai.

Vannak olyan általános alapelvek, amelyek minden esetben érvényesek?

A legfontosabb, hogy képes legyen szeretni, elfogadó, befogadó szeretettel. Mit jelent ez? Legyen

A betegek világnapja alkalmából beszélgettünk Bacsóiné Hofher Ilonával, aki nemrég ment nyugdíjba a Budai Máv Kórházból, és az ott fekvő barátait, közeli, sőt távoli ismerőseit látogatta évtizedeken keresztül, néha naponta többször, anyai és testvéri segítséget nyújtva nekik.

nyitott, segítőkész. Nagyon fontos, hogy csöndben, türelmesen végighallgassam a panaszokat és

igényeket. A beteg minden szavunkat éberen figyeli, ezért ne tegyünk kétértelmű megjegyzéseket, mert ilyenkor biztos a negatív következtéseken rágódik, miután elmentünk. Ne is példálózunk mások sanyarú sorsával. Mindig pozitívak legyünk és a reményt adjuk. Erősítsük a bizalmat az orvosok és az ápolók iránt, mert az fél gyógyulás. Ezek után képes lesz jobban együttműködni velük. Mindig kérdezzük meg, hogy mit szeretne. Az ő igényeihez alkalmazkodjunk, ne a saját elképzelésünkhöz. Lehet, hogy sétálni szeretne a folyosón, lehet, hogy rólunk, családjuk felől érdeklődik, lehet, hogy szomjas, éhes, melege van vagy fázik. Próbáljunk teljesen eggyé válni vele. Lehet, hogy azért feszeng, mert intim szükségleteit szeretné intézni, de nem mer szólni, nem akar megbántani minket. Erre nagyon figyelniünk kell.

Bacsóiné Hofher Ilona

Tudunk-e lelki dolgokban is segíteni?

Természetesen beszélhetünk lelki élményeinkről és megélt tapasztalatainkról, ha igényli, de... Egy közös kórterem nem mindig alkalmas terepe a félhangos imádságnak és a rózsafüzér mondásának. Amikor azonban a kórteremben szentáldozáshoz járul valaki, maradunk vele és imádkozunk együtt.

Legyünk tapintatosak minden vonatkozásban. Lehet, hogy egyszerre több látogató érkezik a beteghez. Ilyenkor teremtsünk lehetőséget, hogy a családtagokkal négy szemközt maradhasson, akkor is, ha nemrég érkeztek, mert azt úgy is jelzi, ha velünk kíván beszélgetni.

Amennyiben egy másik látogatójával beszélget, inkább menjünk ki a kórteremből, és ne a szobatársakkal kezdjük közben társalogni. Jó arra is figyelni, ha egyszerre többen látogatjuk a beteget, akkor a látogatók ne egymással társalogjanak a beteg feje fölött, mert az számára inkább zavaró és fárasztó. Legyünk diszkrétek. Ami a betegágyánál elhangzik, az sose legyen másutt társalgási téma, mert bizony elferdítve visszajuthat a beteghez, és azzal oda a bizalom.

Ha betegünk állapota súlyos, néha kétségbe esünk, elbizonytalanodunk, nem tudjuk, mivel teszünk neki jót.

Súlyos beteg látogatásakor az elgyötört, megkínzott Keresztre Feszítettel találkozhatunk. Persze minden betegben az elhagyott Jézust szerethetjük, de vannak esetek, amikor a sok szenvedéstől a felismerhetetlenségig megváltozik az illető. Ez nehéz, nagyon nehéz... mindkét félnek. A betegnek ugyanis nem szabad látnia rajtunk a döbbenetet, vagy azt, hogy adott esetben nem ismertük fel, hogy ő az. Ilyenkor legyünk egyszerűen Máriák vagy Veronikák, akik megfogjuk gyengéden a beteg kezét, megsimogatjuk, letöröljük az izzadságot vagy egy korty vizet adunk. Tudjunk ott ülni és türelmesen kívánni, hogy mit szeretne a beteg. Csak ott LENNI... Ez nagyon nehéz, mert a zavarunkat sokszor a tevékenységgel szeretnénk kompenzálni.

Mit tehetünk, ha úgy látjuk, nincs magánál?

Ha ismerősünk eszméletlennek tűnik, akkor is mindig csak olyat mondjunk vagy tegyünk, mint ha ébren lenne. Lehet, hogy már nagyon úton van a mennyei Atyához, de mindent hall, ért és megjegyyez!

Ha tudjuk, hogy nincs ellátva a nagy út előtt az Útravalóval, elsőrendű feladatunk legyen, hogy felkínáljuk a lehetőséget. Az igenlő válasz után konkrétan tegyünk meg mindent annak érdekében, hogy a beteg valóban megkaphassa a szentségeket.

A beteg ágya mellett fantasztikus lehetőségünk van, hogy éljük az ígét és éljük a jelen pillanatot. „Azt tedd a másíknak, amit szeretnél, hogy neked tegyenek!”

Aranyi Krisztina

Mód Miklós

Piszkoslila-vöröses hó fogad Devecser határában, a házak lábazata ebben a jellegzetes színben fürdik. A lakosok túl vannak a karhatalom szigorú őrzéskényszerén, a legelső gyászson, pótolhatatlan veszteségeiket felmérték. Többségüket marasztja a munka, az iskola, a kötelezettségek, a sokszálú kötődés. És vajon mit hoz a jövő? Tervek, harcok, bizakodás...

Megismerhetünk valamit ezen túl is a tönkretett környék életéből?

A templom tornyából zene szól, a plébánia előtt ruhát osztanak. Belépek. Előszoba, egyben fogadóhely, irodaközpont és a hírközlés fészke. Tanuló rádiósok vezetik az önálló helyi adást a Pázmány Péter Katolikus Egyetemről. Heti váltásban hármával érkeznek az önkéntes munkára, mely egyben a beavatásuk is: „Jó alapokat kaptunk, de most élesben megy minden. A híreket mi kutatjuk fel, utána járunk minden helyi eseménynek, és félóránként bemondjuk. Aki eltalál ide, hogy segítséget kérjen, általában szívesen mesél. Az ilyen pillanatokot el kell kapnunk! Egyesek zokogva jönnek a mai napig, másoknak könnybe lábad a szeme

Az iszapkatasztrófa nem szerepel már a vezető hírek között, ám a történetnek messze nincs vége, mint ahogy a konkrét segítségnek és a szolgáló, kitartó erőfeszítésnek sem. Minden fontos, ami szeretetből történik. Erről számol be munkatársunk, aki a helyszínen járt még karácsony előtt.

SZIGET A KIPUSZTULT TÁJBAN

az emlékezés súlyától. A mi legnagyobb bajaink itt eltörpülnek” – körvonalazza a helyzetet egyikőjük. Társa még hozzáteszi: „Akik csak pórul járt embernek tartják magukat, azok egyfolytában elvárnak. Sokan viszont tudják, hogy innentől nekik kell talpra állniuk.” A *Közös Hullámbossz* a lelket akarja tartani a fáradó lakosokban. Ezek a fiatalok valamit megtapasztaltak, és többen vissza akarnak ide járni.

Megnyílt az *Újrakezdések Háza*, takaros szállást biztosítva a rászorulóknak. A kisgyerekes fiatalasszony azért került ide nagybeteg édesanyjával, mert tenyéryi rés támadt lakásuk falán az elrobogó hatalmas munkagépektől. A felújított ház megtelik húszegynéhány emberrel, és a rádió is végleges helyére talál benne.

A templom és környezete biztos szigetté vált a lúgtól fáradtvörös tájban. Kinőtt egy közösség, valóságos élő szerv, belőle kap erőt a megannyi csalódást, fájdalmat, bizonytalanságot görgető élet. A plébános, *Mód Miklós* pedig – Szent Pál szavaival élve – „mindenkinek mindene” lett. Emberek térnek be hozzá segélyért, elintézendőkért, van, aki csak egy jó szóért. Mindenkihez kijön az irodájából és sokszor szinte ki-be futkos, csak a neve napján állt meg félórára. Elképesztő, ahogy a gyerekekkel bánt, ahogy kínál: „egyél még

narancsot!” Intézkedik, és messzebbre néz a rábízott településért: szálláshely tisztai laktanyában, albérllet, elhelyezések sorsa. Öhöz az érdemes fordulni – vallják itt is, ott is. „Még nem is tudom, milyen hosszú azoknak a listája, akiknek meg szeretnénk köszönni az adományokat” – inkább öröm ez neki, mint gond. – „Három telefonvonalat ajándékozott az INVITEL, van, aki meg küld 2000 forintot. Mindkettő ugyanúgy számít!” Az adományok pedig jönnek, és az a legjobb, ha közvetlenül ők kapják. Így tudják most megvenni az újrakezdés céljaira az *ÉDÁSZ* Házat is, amit felújítottak. Éber, sokoldalú munkára van itt szükség.

„A baj hirtelen összehozta az embereket – folytatja a fáradhatatlan plébános. – Nem számított, ki cigány, és ki nem. A református karitással is hallatlan jól tudunk együtt dolgozni. Sok-sok csoport megfordul, és jönnek az egyéni segítők! A sok média-megkeresésre viszont nemet kell mondanom, máskülönben menthetetlenül szétforgácsolódna a nyomás alatt. Hogy mi jöhet még a segítségünkre? Az ima, amit értünk mondanak. Itt köszönöm meg a Fokoláre Mozgalom látogatását és támogatását az elsők között, és itt kérem az Új Város olvasóit, imádkozzanak értünk! Az ima a leghatékonyabb erő, és nagy szükségünk van most rá.” ■

Hortoványi Emőke

Devecser, 2010. október 6.

Mészáros Endre (2)

ÚJJÁ- SZÜLETHETSZ

Mosolyogva kérdezi az idős hölgy: ugye, milyen sok jószág van ezen a világon?

Fagyos téli reggelen a 61-es buszra várok a megállóban, a temetővel szemközt. A kapuban most megjelenik egy hajlott hátú, idős hölgy, rozoga botjára támaszkodva botorkál kifelé. Megáll a gyalogátkelőnél, de az autók sebesen húznak el előtte egymás után. Végre az egyik megáll és átengedi a nénit, aki nehézkesen átlépdél a kocsi előtt, miközben hálás tekintetét le nem veszi róla.

Eléje sietek, hogy segítsék fellépni a járdára. Magamban azon méltatlankodom, hogy a többiek miért nem álltak meg! A néni megfogva a segítő kezét még mindig a már messze járó autó után tekint, amely utat adott neki. Aztán

valami leírhatatlanul szép mosollyal az arcán azt mondja: „Ugye, mennyi jószág van ebben a világban?” Megérkezik a 61-es, segítek neki felszállni.

Ahogy körbenézek a sok kemény, zárt tekintet között, szinte álmoknak tűnik: mintha kincset szállítana a busz, ezt az idős asszonykát, de senki nem tudja. Ismét megnézem magamnak: elképesztő, mekkora leckét kaptam tőle. Nem az érdekelte, hányan nem álltak meg, azt látta egyedül, aki átengedte őt. Mást nem látott. Mondom is neki: „Milyen szép lenne a világ, ha csak a jót vennénk észre, és nem a rosszat!”

Közbeszól ekkor egy mellettünk ülő férfi: „Akkor aztán bajban lennének a hírműsorok és napilapok. Miből élne a politika? Méreg, csakis a méreg táplál minden hatalmat. Egyedül a rossz tartja egyensúlyban a világot. Gyűlölet kell, minél több! Éppen megyek, hogy feljelentsem a szomszédomat, akitől nem tudok aludni az éjszakai orgiái miatt. Megmérgezi az életünket, és én egyetlen dolgot tehetek: tönkreteszem őt. Ezúttal megkeserüli!”

A néni anyai, megértő szemekkel figyel, aztán elkomolyodik: „Volt egy fiam, aki talán a maga szomszédjához hasonló életet élt. Meghalt kábítószer-túladagolás-

3

ban, harminchárom évesen. Minden reggel kijövök hozzá. Amikor ott állok a sírja mellett, mintha a bölcsőben látnám, kicsinek, védtelennek, akit óvnom kell mindentől. Bár most már semmi nem árthat neki, mégis úgy érzem, mintha azt kérné, védjem meg, oltalmazzam még. Az egyedüli, amit tehetek, hogy továbbra is védelmezem. Egyetlen gyermekünk volt. Férjemmel keményen dolgoztunk azért, hogy jobb élete legyen, mint nekünk. Ám boldogtalanabb lett. A rossz barátok! Egy olyan jó és rendes gyerek, mint ő, gyorsan a lejtő aljára ért. Évekig nem tudtuk, merre van. Aztán egy régi barátjától hallottuk, hogy

hajléktalanként bolyong a külvárosban. A férjemnek sikerült ráakadnia. A felismerhetetlenségig megváltozott, öregebbnek nézett ki az apjánál. Beleegyezett, hogy ápolják. A kórházban úgy viselkedett, mint egy sebzett farkas. Alig szólt kettőt – ő, aki régen az ünnepségek ragyogó szónoka volt. Azt mondja nekem egyik nap: „Nincs annál rosszabb, mint amikor tudjuk, hogy fölöslegesek vagyunk. Semmi sem lehet ennél fojtogatóbb érzés.” Hiába mondtuk, hajtogattuk, hogy mennyire fontos nekünk! Mintha kiégett volna benne tövestül az élet. Mikor kiengedték, eltűnt, nem szólt senkinek, csakúgy, mint az első alkalommal. A férjem meghalt nagy szívfájdalmában. Én reménykedtem. Ám az is véget ért, amikor jöttek, hogy megtalálták holtan. Ki tudja, mióta volt már halott. Sosem mutatták meg. A kabátjában találtak néhány cigarettapapírra írt feljegyzést az ő kézírásával: *Az élet sohasem adja meg, amit ígér. Ha léteznél, igazságot tennél. A rossznak mindenre megvan a hatalma. Te sosem születél erre a földre. Ha itt lennél, megkérnélek, hogy teremts meg újra.* Szegény kisfiam, ki tudja, mennyit szenvedett, milyen fájdalmai voltak! A mi szeretetünk nem volt elég neki!

Tehát vagy a reményvesztettek közé lépek, vagy... megszüülöm újra a fiamat. Iránta való szeretetből elkezdtem másokért élni, többé már nem magamért. Ez segített, hogy újjászülessek, és újra szüljem a fiamat. Mintha Isten valahogy azt

bízta volna rám, hogy úgy szeressek, ahogy azelőtt sosem. Persze, ha nem hinnék, nem sikerülne. A hit olyan erőforrás, amely akkor mutatkozik meg legjobban, amikor a legkevésbé várnád. A fiam most már bennem él.”

A mellettünk ülő természetes férfi mintha összement volna. Mintha elbizonytalanodna és nem találná a helyét. Majd szinte dadogva kérdezi a nénitől, hogy mit tehetne érte. Az meg, mint aki csak erre vár, azonnal rávágja: „Lehetne a maga fia az a szomszéd, és szeretne újjászületni ő is!”

Csak a motor zaja vibrál a levegőben. Amikor a néni leszálláshoz készülődik, a férfi is vele tart. Mindketten elköszönnek tőlem, leszállnak, és együtt mennek tovább, bár a férfi eredetileg más úti célt mondott. Távolodóban látom még, ahogy a járdán felajánlja

a néninek, hogy belekarolhasson.

Karácsonyi hangulat színesíti már a várost, és körbeveszi a buszt, az autót, az embereket.

„Ugye, hogy sok jószág van a világban?” – cseng a fü-

lembe egy törekeny idős hölgy vékony hangja, ahogy rozoga botjára görnyed. Körülnézek: megannyi kabátjába és szívébe zárkózott ember. Esendők és védtelenek. Rám tör a megindultság. Mintha minden kialudt tekintet hozzám esedkelne: segíts megszületni, legyél az édesanyám!

Tanino Minuta
Fordította. Bartus Sándor

„ A HIT OLYAN ERŐ-
FORRÁS, AMELY AK-
KOR MUTATKOZIK
MEG LEGJOBBAN,
AMIKOR A LEGKEVÉS-
BÉ VÁRNÁD. ”

EGY SZERELEM TÖRTÉNETE (1.)

Rovatunkban új sorozatot indítunk, amelyben alkalomról-alkalomra bemutatunk egy házaspárt, egy családot a világ különböző országaiból. Közös bennük, hogy az egység lelkiségében iskolázódtak.

Tóth Judit

Három gyermekükkel Brazília fővárosában élnek több mint tíz éve, amióta megesküdtek: *Adriana* és *Aloisio*. Egyszerű, mégsem könnyű gyermekkor után találkoztak alig húszévesen, és rögtön egymásba szerettek. Az elmúlt időszak csúcsai és mélységei arról tanúskodnak, hogy életükben a szeretet felülemelkedik minden mélyponton.

Adriana: Amikor először találkozam Aloisóval, elbűvölt a személyisége. Hamarosan nagyon komolyan kezdtünk a házasságon gondolkodni, kölcsönösen meg voltunk győződve arról, hogy azt találtuk meg, akivel le akarjuk élni egész életünket. Aloisio volt az a fiú, akit vidámságával és figyelmességével régen megálmódtam. Nagyon szeretett, és mindig meglepett valami különleges dologgal.

Aloisio: Mindig is tudtam, hogy a házasság az utam. Amikor megláttam Adrianát, azonnal megtetszett, akkor is, ha egy kicsit komoly volt. Rengeteget beszélgettünk mindenfélről, sokat voltunk együtt, részt vettünk a nyári *máriapolikon*. Éreztük, hogy Isten megáldja a kapcsolatunkat.

Adriana: Ennek egyik jele volt, hogy leendő apósom vett nekünk

egy kicsi, de szép lakást, amire egyáltalán nem számítottunk. Közben az államigazgatásban találtam egy nagyon jó állást, amit pályázat útján nyertem el.

Kitűztük az esküvő napját, és szinte érthetetlenül akkor támadtak kételyeim, hogy egyáltalán helyesen döntöttem-e.

Aloisio: A nászmisénken a templomszűfólásigmegteltrokonokkal, barátokkal, munkatársakkal, minden gyönyörű volt, Adriana mégis sírva fakadt, amikor elindultunk a nászútra. Egy pillanatig nem tudtam, mit tegyek, forduljunk vissza, vagy folytassuk az utunkat? Aztán kiderült, hogy Adriana hirtelen attól a radikális változástól ijedt meg, amit közös életünk kezdete jelentett. Én nagyon boldog voltam, és nagy szabadság töltött el, hogy együtt valósíthatjuk meg álmainkat, elképzeléseinket. Ezentúl már a barátok vettek körül, akikkel sok szép pillanatot éltünk át.

Adriana: Házasságunk első hónapjai csodálatosan teltek. Azután mégis a különbözőségek jöttek elő egyre gyakrabban. Engem szorongások gyötörtek, és nem igazán tudtam odaajándékozni magamat se lelki, se testi értelemben. Aloisio türelmes és megértő volt, tudott várni, de aztán ezek a különbségek

nagyon komollyá váltak, és sok elvárást is támasztottunk egymással szemben. Olyan időszak kezdődött, amikor egyre inkább távolodtunk egymástól.

Aloisio: Házasságunk negyedik évében megszületett az első babánk, *Matteus*, és csak néhány hónapos volt, amikor *Adriana* visszament dolgozni. Ezzel mindkettőnk olyan hajszolt életritmusba kezdett, hogy a gyereket korán reggel beadtuk a nagyszülőkhöz, és késő este tudtunk csak érte menni, amikor már aludt. Világossá vált, hogy igen csak letértünk arról az útról, amit Isten elképzelt számunkra.

Adriana nagy sikereket könyvelhetett el szakmai és anyagi téren is, de ekkor elérkezettnek láttuk az időt, hogy egy pillanatra megálljunk és megértsük, mit akar Isten tőlünk. Sikerült megállapodnunk abban, hogy *Adriana* is, én is csökkentjük a munkatempót.

Adriana: *Matteus* két éves lehetett, amikor újraéledtek a problémáink, szinte úgy éltünk egymás mellett, mint két idegen, csak a különbségeink domináltak. Teljesen egyedül éreztem magam otthon, miközben a munkahelyen férfi munkatársaim körbevettek, és csak dicsérettel illeltek. Az egyik félreérthetetlenül szerelmes lett belém.

Egy másik konkrétan is elmondta, hogy senki mástól, csak tőlem szeretne gyerekeket. Nem csoda, hogy nemegyszer gondoltam válásra, mert igazából nem szerettem már Aloisiót, csak becsültem még egy kicsit. Másrészt rájöttem, hogy nem vagyok összhangban magammal sem, elég nagy bűntudat is volt bennem, amiért sokat sírtam, és kértem Istent, hogy mutasson valami kiutat.

Közben készültem egy lehetséges válásra is. Titokban saját bankszámlát nyitottam, ahova a fizetésemet utalták, mert így anyagilag függetlenedtem, és bármikor megvolt a lehetőségem, hogy ott hagyjam Aloisiót. Kettős életet élünk. Senki nem tudott arról, ami közöttünk zajlott, sőt ismerőseink és barátaink meg voltak győződve, hogy minden rendben van.

Egyrészt mély válságban élünk, másrészt meg tervezgetünk, vettünk egy nagyobb lakást,

vártuk a második babát. Egy napon aztán kérni kezdtem Istent, hogy mentse meg a házasságunkat. Az egyik mise alatt Isten ezt mondta személy szerint nekem: „Ajándékozod magadat minden feltétel nélkül.” Ekkor eszembe jutott a saját bankszámlám, amely az anyagi, de a lelki függetlenségemet is jelentette. Elmondtam Aloisiónak, hogy van külön pénzem, aki egyáltalán nem háborodott fel ezen, és nem ítélte meg érte.

Aloisio: Hálás voltam Adriana őszinteségéért, és azt javasoltam, hogy változtassunk az életünkön mind a ketten. Nem sikerült, mert Adriana el akart hagyni, pedig az ötödik hónapban volt már. Megértettem, hogy túl sokat nézek tévét, ülök a számítógép előtt, nem keresem a párbeszéd lehetőségeit, és nem törekszem kitalálni, hogyan lehetnénk gyöngédebbek egymáshoz.

Amikor ismételten a válásról beszélt, éreztem, hogy ezt meg kell akadályoznom, és vissza kell térnünk arra az útra, amit Isten tervezett el számunkra.

Ekkor kezdtük keresni a kapcsolatot az új családokkal, ők pedig nagyon hamar befogadtak az egyik csoportjukba. Lassan-lassan kezdtük összecsomózni az elszakadt szálakat. Megszületett második gyermekünk, és minden erőnkkel próbáltunk újrakezdeni. Isten terveire nyitottak akartunk lenni. Hamarosan harmadik gyermekünk, Rafael érkezését adhattuk hírül a családi körnek és barátainknak.

Egy dolog biztos: Istennek pontos terve van a családdunkkal, és ha sok nehézséget is éltünk át, mindig megtapasztaltuk, hogy mellénk állt, és visszavezetett a helyes útra. Persze nem gépiesen, hanem a mi részünket kérve, azt, hogy mindketten higgyünk a másikban, és ne adjuk fel soha. ■

EGY POFONNAL ELINTÉZHETŐ?

Az egyik nap arról vitatkoztunk néhány házaspárral, hogy szabad-e nevelési célzattal gyermekünknek pofont adni? Nem kellene legalább egy kicsit viszahozni a korábbi normákat, a szülőket megillető tekintélyt és tiszteletet olyannyira engedékennyé vált társadalmunkban?

C. C.

Emlékszem egy vitára, néhány évvel ezelőtt zajlott az angol parlamentben. Egy 1860 óta érvényben lévő törvény módosítására tettek javaslatot, ami drasztikusan csökkentette a szülők jogait gyermekeik testi fenyegetésére. Az új előírás ezt csak abban az esetben engedélyezi, ha azzal nem okoznak a gyermekeknek testi vagy erkölcsi sérülést. Itt szeretném rögtön leszögezni: szándékosan bántalmazva büntetni egy

gyermeket helytelen cselekedet és tiltani kellene. Mégis, sok szülővel megbeszéltem, hogy gyermekének lekever egyet azzal a céllal, hogy megértesse vele: rossz, amit csinált.

Helyes ez így, vagy tévúton járnak az ilyen szülők? Először is meg kell különböztetni két dolgot. Az első egy érzelmi reakció, ami a szülőkben alakul ki a hibásan cselekvő gyermekkel szemben. Mivel képtelenek uralkodni az indulataikon, lekevernek egy nyaklevest, majd büntudatot éreznek. Ha ilyenkor bocsánatot kérnek az elcsattant pofonért, és közben emlékeztetik a gyermeket arra, hogy milyen szabályt is akartak közvetíteni felé, akkor ez nem okoz sérülést a gyermekben. Megérti, hogy a szülei szeretik őt, még ha ezt olykor helytelenül is fejezik ki.

A második esetben a szülő szándékosan pofonokkal bünteti a gyermekét, hogy így rábírja viselkedése megváltoztatására. Tehát az észérvek irányítják. Azt akarja, hogy csemetéje megjavuljon, ám a vá-

lasztott módszer a gyermekre nézve súlyos következményekkel járhat. A racionális testi fenyegetés olyan tartós stresszt idéz elő, ami megnehezíti az érzelmek feldolgozását, halmozza az agresszív indulatokat, és ennek következtében kihat az emberi kapcsolatokra. Hatására az általános iskolás években hosszútávon jelentkezhetnek viselkedési problémák és a kortársakkal szembeni agresszió, amelynek két tipikus formája ismeretes: a megfélemlítés és az öncsonkítás.

Egyszer s mindenkorra le kell szögezni, hogy amikor egy felnőtt megüt egy gyermeket, ott nincsenek győztesek vagy vesztesek, hanem a nevelés vallott csődöt. Amikor valaki az erejét fitogtatja, az mindig a gyengeség jele. Ha azonban a szabályokat szeretettel tanítjuk derűs párbeszédben, amelynek során elmondjuk szemrehányásunk okát, valamint lehetőséget adunk a gyermeknek, hogy kifejtse véleményét, akkor hosszú távon sokkal hatékonyabban tudunk nevelni. Az a gyermek lesz a legkészségesebb arra, hogy megjavuljon, aki biztos szülei szeretetében, és mindig megtapasztalja, hogy megbocsátanak neki.

Más a helyzet azonban, amikor a lurkó hisztizni kezd, vagy egyáltalán nem helyénvaló módon cselekszik, és ezért fizikailag is meg kell zabolázni. Ez a bizonyos fizikai korlátozás azonban teljesen eltér a veréstől. Azért más, mert védelmet és biztonságot nyújt, segít határt szabni az agresszivitásnak. Úgy érhetünk célt, ha a gyermekre nem támadunk rá, nem ütlegetjük, és nem alázzuk meg.

Befejezésképpen, az intelligens nevelőt a következők jellemzik: nyugodtan dönt, a valóság minden mozzanatával számot vet, és képes figyelembe venni az önmagában kialakuló és a másokat befolyásoló érzelmeket.

Ezio Aceti

Fordította: Rassay Virág

Gyermekeink világa

FENT ÉS LENT

Több mint húsz éve házassok vagyunk, és szomorúan látjuk, hogy sokat veszítettünk kezdeti lendületünkéből. Mit kell tennünk, hogy az évek múlásával is megőrizzük frissességünket, és megtaláljuk az egyensúlyt a házasságunkban?

A. É.

Életünket hasonlíthatjuk a libikókázáshoz, a mérleghintán való játékhoz. Lassan-lassan, sok és nem könnyű küzdelem, újrakezdekések után találtunk mi is erre a hasonlatra, ami segített újra felfedeznünk különbözőségünk értékét.

Két fiatal felül a mérleghintára, és játszani kezd. Úgy vélik, összeillenek, s egyre közelebb kerülnek egymáshoz, végül egybefornak. Így együtt nem lehet libikókázni, hiszen a tengely felett inkább csak bizonytalanul billegnek, az egyensúlyi helyzet nehezen áll elő, és még nehezebben tartható fenn.

Hamar rájönnek, hogy akkor játszhatnak újra örömmel, lendülettel, ha bizonyos távolságot tartanak egymástól, ami azt jelenti, hogy nem egymásra támaszkodnak, hanem mindketten megállnak a saját lábukon. Sőt, akkor optimális a játék, ha teljesen kihasználják a lehetőségeket, amikor a lehető legtávolabb ülnek egymástól.

Az is látható, hogy a játék élvezetesen csak összhangban folytatható, s azt is felfedezhetjük, hogy az elvárásolt pillanatokat egyedül élhetjük át, éppen a társ „mélypontjaiban”, ami persze nem zárja ki azt, hogy egy házaspár egyszerre is átél csodálatos pillanatokat.

A hasonlat mégiscsak hasonlat marad, ám segíthet megértenünk egyet s mást. Például, hogy az első időszak varázsa után természetesnek mondható bizonyos eltávolodás. Talán így még jobban is

Családi élet

Szűcs Balázs

megy a játék. A házaspár számára az a normális, ha megőrzi egyéniségüket, és az sem baj, ha kissé másként alakulnak, ha ugyanazt a helyzetet másként értékelik, egy-egy kérdésről eltérő a véleményük. Mindketten törvényszerűen mást látnak, hiszen alapvetően másfelé, a másik felé néznek, a körülötte, mögötte levő valóságot érzékelik. Sőt, igen gyakran előfordulhat, hogy az egyik fenn van, a másik meg éppen talajt fogott.

A játék csak akkor ad örömet, ha kölcsönösen figyelnek egymásra: távolságra, lendületre, ritmusra, s ha figyelembe veszik a játékszer adottságait is, mert túl távolra kerülve eltörhet alattuk a hinta. Eből megtanulható, hogy változhat a helyzet, hogy nem baj, ha éppen

a másik szárnyal; hogy szárnyalásunk rövid életű, s mélypont követheti. Világos lesz, hogy örömem a másikkal „kerülhet valamibe”.

Az is nyilvánvaló, hogy kell valami, ami összekössön, a szentségi házasság, vagy mondhatjuk: Isten. Nekünk az életben az segített, hogy kerestük a másik javát, hogy a szeretetről úgy gondolkodtunk, mint ami elsősorban akarat és nem érzélem. Ha nem ment a játék, ha azt éreztük, hogy a másik nem szeret, akkor tettünk valamit érte és a rossz érzés elillant, szertefoszlott. Máskor az segített, hogy visszatértünk a kezdetekhez: arra emlékeztünk, hogy mi vonzott a másikban, s mit ígértünk egymásnak Isten előtt.

Körmendyné Érdi Mária és
Körmendy Imre

HÚ, DE HIDEG VAN!

Január általában a tél leghidegebb hónapja, az embereket és a természetet is alaposan próbára teszi a zord idő. Mit tehetünk annak érdekében, hogy ne betegdjünk meg? Fontos, hogy rétegesen öltözködjünk, de ne túl melegen, mert a hidegben kimelegedve könnyen megfázhatunk. Vegyünk fel olyan meleg cipőt, amely nem ázik be, és ami- ben nem izzad meg a lábunk (láb- hintőpor is használható, ha szükség- es). Jó, ha a ruhanemű alsó rétegei természetes anyagból van- nak, mert kevésbé izzasztanak, és jobban tartják a meleget. A fertő- zésveszély elkerülése érdekében ne maradjunk sokáig túlszűfolt helyen! Fokozza szervezetünk el- lenállását, ha nem fűtjük nagyon

melegre a lakókörnyezetünket, és ha minél többet mozgunk, spor- tolunk, főképp a szabad levegőn. Mehetünk például kirándulni, korcsolyázni, szánkózni, síelni. Télen a késő délelőtti és a kora délutáni a legjobb időszak ezekre a sportokra, amikor több a fény, és a hideg nem olyan csípős. Ha nagyon zord az idő, jobb, ha zárt térben maradunk

A hideg az egészségeseknek ál- talában nem árt, ellenben a cse- csemők, az idős emberek és az al- koholt fogyasztók hőszabályozása nem működik jól, ezért könnyen megfázhatnak, kihűlhetnek. Hi- deg hatására az erek összehúzód- nak, ezért az érrendszeri betegek is többet szenvednek.

Az allergiások jelentős része azonban nagyon várja az első fagyot, mert a gyomnövények pollenjeitől megtisztul a levegő. A porallergiás betegeknek is ke- vesebb lesz a panaszuk, ha a téli fagyban egy éjszakára kiteszik a szabadba a nehezen tisztítha- tó poros tárgyakat, szőnyeget, ugyanis a háziporban élősködő atkák elpusztulnak a hidegben. Az atkák ürüléke felelős az allergi- ás tünetekért, ezért a kifagyasztás után alapos porszívózás is szük- séges. A gyerekek nehezen tisztí- tható kisebb méretű játékait nyá- ron is be lehet tenni néhány órára a mélyhűtőbe.

Jó, ha télen sem eszünk többet, mint amennyi szükséges, és lehe- tőleg tartjuk az egészséges étrendet, még ha ilyenkor nehezebb is, mivel drágáb- bak a zöldségek, gyümöl- csők, és nem is olyan bősé- ges a választék.

A zsíros, nehéz ételek rontják a szervezet ellenálló képességét, és tunyaságra csábítanak.

Átmelegítenek a hideg- ben, és pótolják a folyadék- veszteséget a különböző levesek. Ugyanígy a teák, és ha gyógynövényből készül- nek (csipkebogyó, kamilla, menta, hársfa), citrommal, kevés mézzel még az ellen- álló képességet is növelik. Illatukkal, melegségükkel meghitt téli hangulatot va- rázsolnak, és a társasági éle- tet is elősegítik...

Nagy Márta

Szűcs Balázs

HOVÁ LETTEK A SZÍNEID?

Jancsi bohóc békésen szunyókál ágyacskájában, amikor egy hang hirtelen felébreszti: – Hol vagy Jancsi bohóc? Ébredj, itt az idő, hogy a piacra menj! – Még hogy piac, púp a hátamra! – mormogja ásítózva. Miközben öltözik, kileli a hideg. – Brrr, micsoda zimankó! Visszabújok az ágyba. Azzal a pihe puha dunnájába fúrja magát.

– Jancsika, segíts rajtam! Kérlek! Jancsi, te angyal! Megjavítanád a kanári kalitkáját? Segítenél rendbe hozni Elvira néni kertjét? – Mindig engem nyaggatnak! Én ma ki nem dugom az orrom itthonról! – morogja Jancsi, és csak húzza tovább a lóbórt.

Kis idő múlva kipislant a takaró alól, s látja, amint mezítelen lábacskaí szürkén merednek az ég felé. Ijedten pattan fel, és a tükör elé penderül. – Hiszen én teljesen szürke lettem! – kiáltja, s azon töpreng, hová is lett a csodaszép, szivárványos ruhája. – Csak valami farsangi móka lehet! – teszi hozzá. Az ablakból már láthatta, hogy az utcán kezdetét vette az álarcos multság. – Most mihez kezdjek? Csak nem jelenhetek meg ebben a szürke rongyban! Na, nézze meg az ember, még a kalapom és az álarcom is szürke lett!

A párkányon ülő vörösbecy vigasztalja: – Ne lógasd az orrod, cimbora! Tudod, a lélek sivársága szürkíti el a ruhákat és a szíveket is. Mondd csak, mit tettél ma reggel?

– Semmit, igazán semmit! Na, jó, ha tényleg tudni akarod: úgy döntöttem, hogy nem hallgatok a szívemre. – Látod! Pont ez a baj! – sóhajt a vörösbecy.

Jancsi erre gondol egyet. Sebtiben megjavítja a kanári lyukas kalickáját. Dolga végeztével meglátja az idős szomszéd nénit, aki egyedül vágja a fát. Nem habozik, uzsgyi ki az ajtón, le a lépcsőn... Elvira néni nagy öleléssel fogadja a lurkót, aki egész délután sűrög-forog a kertben. Estére a munkától kipirultan, fáradtan, ám annál boldogabban tér haza Jancsi. S, láss csodát! Amint újra a tükörbe néz, ruháján, krumpliorrú cipőjétől, keménykalapjáig a színek szebben ragyognak, mint valaha.

A vörösbecy pedig így dalolászik örömeiben: *Jancsi bohóc színes figurája, drágakincsek biztos ládikája. Vigan éli világát, a nap ezernyi pillanatát. Örömet leli, ha segíteni tud, hisz a boldogsághoz erre visz az út! Mert varázslatosabb a szeretet szivárványa, mint a mélabú sötétlő zárkája.*

– Tényleg csuda szép ez az élet! – ujjong most Jancsi. – És mindig az is lesz, ha széppé és színessé varázsolod a tetteiddel! – csetteg a vörösbecy, miközben egyre Jancsi bohóc körül repdes.

Annamaria Gatti/Rassay Virág

A VILÁG VILÁGOSSÁGA

A Vatikáni Könyvkiadó gondozásában egy német újságíró tollából új interjúkötet jelent meg a pápával „*A világ világossága. A pápa, az egyház, az idők jelei. XVI. Benedek pápa beszélgetése Peter Seewalddal*” címmel. A könyv már megjelenése előtt világszerte nagy érdeklődést keltett, és máris a bestsellerek közé került. A média figyelmét elsősorban a pedofíliával kapcsolatos botrányok kötötték le, amellyel körültekintően foglalkozik a kötet. Egy másik szexualitással kapcsolatos téma, az óvszer használatával foglalkozó rész külön állásfoglalásra készítette a Vatikán szóvivőjét, Federico Lombardi jezsuita atyát. A pápa ugyanis egyértelműen kifejti, hogy az AIDS problémáját nem lehet óvszerek osztogatásával megoldani, hanem a szexualitás emberibb megélésében kell segítséget nyújtani, neveléssel és tanácsadással. Ugyanakkor elismeri, hogy az óvszer használata a fertőzés veszélyének csökkentésére a felelősség első lépése lehet a humánusabb szexualitás felé vezető úton. Ezt azonban rendkívüli helyzetnek kell tekinteni, és semmiképpen nem alapvető és végleges megoldásnak. Sokkal inkább kell törekedni a szexualitás humánusabb és felelősségteljesebb

gyakorlására, ahol a hűség és az önmegtartóztatás jelenti a probléma megoldását.

A pápa személye és az Egyház helyzete iránt mélyebben érdeklődő olvasót lebilincseli a beszélgetések közvetlen és személyes hangneme, amelyben nemcsak a tanítóhivatal legfőbb képviselője szól hozzánk, hanem az ember és a teológus Joseph Ratzinger fejti ki a véleményét a mai kultúra válságáról, a társadalom legnagyobb sebeiről, a relativizmus diktatúrájáról, az Egyház előtt álló feladatokról, a nők helyzetéről és még sok más izgalmas kérdéssről. Azzal kapcsolatban például, hogy a mai társadalom nem érti az Egyház nyelvét, így érvel: „*Meg kell próbálnunk a valóban lényeges dolgokat mondani, de új kifejezésekkel. (...) Ez azonban csak akkor sikerülhet, ha valóban éljük a kereszténységünket. Csak akkor fogjuk tudni új módon kifejezni. Először az élet nyelvére kell lefordítanunk, utána a fogalmak nyelvére.*” Az egyházi megújulási mozgalmakat a jövő reménységeként mutatja be: „*Ebben a helyzetben különösen lelkeségi mozgalmakra van szükség, amelyekben keresztül az egyetemes Egyház képes lesz középpontba helyezni Isten jelenlétét a társadalomban.*”

Az ember nehezen teszi le ezt a könyvet, reméljük, hamarosan magyar nyelven is olvashatjuk.

Tóth Pál

EMBEREK ÉS ISTENEK

A világ egyre több országában tűzik műsorra, itthon január végén mutatják be a mozikban Xavier Beauvois filmjét. Az *Ember és istenek* 2010 májusában elnyerte cannes-i filmfesztiválon az ökumenikus zsűri díját és a Nagydíjat, amelyet a bíráló bizottság évről évre olyan alkotásnak ítél, amely kiemelkedően tehetséges rendezésről, nagyfokú eredetiségről és útkereső szellemiségről tesz tanúbizonyságot. Beauvois filmjét az algériai *Tibhirine*-ben élt trappista szerzetesek 1996-os tragédiája ihlette. Egy kolostorban az Atlasz-hegyei között békében éltek egymás mellett francia szerzetesek és muszlim testvéreik. Ám az erőszak és a terror lassan az egész környéket uralma alá hajtotta, ami embert próbáló

kihívás elé állította Isten szolgáit. *Christian Salenson* atya, *Christian de Chergéne*, a tibhirine-i szerzetesközösség elöljárójának egyik legnagyobb ismerője így nyilatkozott: „*Az Ember és istenek* nem vallási, hanem spirituális film, amely képes lehatolni az emberi lélek legmélyebb igazságaihoz.” Beauvois nagy figyelmet fordított arra, hogy kövesse a munkáját segítő francia szerzetesek útmutatásait, és valóságghűen ábrázolja az Atlasz-hegységbeli trappisták életét. Filmje elsősorban a hitről szól, de a történet olyan dimenziójára is rámutat, amely a hittől függetlenül kérdést intéz minden egyes nézőhöz. A filmmel kapcsolatban elindult számos beszélgetés, amely a közösségi oldalakon is zajlik, amilyen például a *Facebook*. Egy néző így nyilatkozott a filmről:

„*Az Ember és istenek hatalmas leckét ad szeretetből és megértésből. Vannak nézeteltérések a szerzetesek között, de beszélnek egymással, meghallgatják egymást, képesek egymás fejével gondolkodni, és így végül egyetértésre jutnak. Ez az összhang és a derű, ami a félelmet is legyőzi, nagyon megragadott. Mindenkihez szól ez a film, aki hisz az emberben. Eddig harcos keresztény voltam, de ez a film rámutatott, hogy másképp is lehet: nem kell senkire rákényszeríteni a meggyőződésedet, egyszerűen csak jól kell cselekedni.*”

Góbel Ágoston

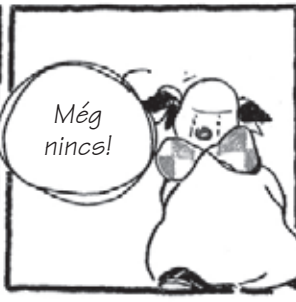
www.gibiedoppiaaw.com

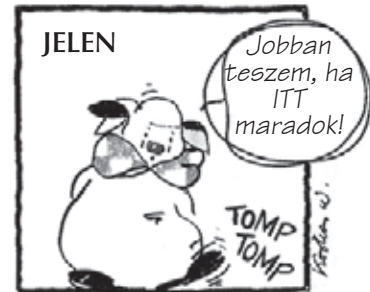
Meg kell mondjam
az emberiség nevében:
örülünk, hogy köztünk vagy!
Érezd otthon magad... és
ha valamire szükséged
lenne, csak szólj!

MÚLT

JÖVŐ

KERESZTREJTVÉNY

Beküldendő: Antiochiai Szt. Ignác teljes mondása: „Hitünk mutatja meg az utat Isten felé, függ. 1. a hozzátartozó vízszintessel és a vízszintes 4. a függőlegessel.”

Vízszintes: 1. Belső szervünk 10. Végtelen szín! 11. Passzol valahova 12. Hidrogén 13. Mutató névmás 14. Latin üdvözlés 15. Háziállat 16. Oxigén 17. Ijed 19. Végtelenül avulna! 21. Kettős betű 22. Kérdő szó 23. Petőfi fia utónevének kezdőbetűjével 24. Személyes névmás 26. Ostobák 30. Beas egyenműi 31. Zenedarab 32. Tüzet szüntetés 33. Magas ének férfihang 36. Ottó kezdete! 37. Sósav páratlanjai! 39. Üres pite! 40. Lábszár része 42. Békítette kis hibával 47. Gravitációs gyorsulás

Függőleges: 2. Édesség 3. Izomkötő 4. Már előre 5. Két el! 6. Téltemető báb 7. Fára festett kép 8. Kén 11. Papír mérték 14. Régiesen átnyújt 18. Ez a hazugság is 20. Undorodsz tőle 21. Igyekezz 23. Például 25. Táplálni 27. Rádió állomás 28. Keleti játék 29. Oktató egyenműi! 33. Álmos ember így tesz 35. Hézag 38. Óhaj 40. Ital 41. Részvénytársaság 43. Üres gög! 44. Úrlény 45. Elem! 46. Igekötő 48. Fél Óz! 49. Urán 50. Spanyolország autójele

Előző rejtvény megfejtése: „Az őshazából hozta népünk a szabadság lánghó szeretetét, de fönmaradásának biztosítékát a kereszténységtől kapta.”

1	2	3			4	5	6	7	8	9
10				11						12
13			14			15				16
17		18			19	20			21	
22				23				22	23	
24	25	26	27		28		29		30	
31					32			33		
34				34				37		38
39			40		41					
42		43				44			46	47
				48	49			50		

Rossz voltam, s te azt mondtad, jó vagyok.
Csúf, de te gyönyörűnek találtál.
Végig hallgattad mindig, amit mondtam.
Halandóból így lettem halhatatlan.

Pilinszky János: Átváltozás

